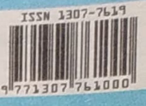
UYKUSUZ YAZ

22 TEMMUZ ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/28 No: 671
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

SÜÜT MISIRIM VAAR!

2020 YAZ ÖZEL SAYISI NO:2

her şey olur

ELİMDEE ♫ YALANDAN KOCAMAN ♪ RENGARENK GEÇİCİ OYUNCAK ZAFERLEER

PIR PIR

Serafim meleği

PERDE SİSTEMİYLE FRESK VE MOZAİKLERİN ÜSTÜNÜ KAPATIYORUZ

BİZE AİT ORİJİNAL Bİ YÖNTEMLE DİZİLERDEKİ LGBTİ'NİN ÜSTÜNÜ KAPATIYORUZ

HETEROFLIX

GECE 12'DEN SONRA ÇIK, BU SAATTE GENÇLER İZLİYO!

KADINA KARŞI SUÇLARIN ÜSTÜ LAZER IŞIKLA KAPATILIYOR!

BENİM AYASOFYA'YLA İLGİM YOK!

Hasan Mezarcı

Diyanet BİRASI FİTRELİ

BİZİ İÇEN DEİST OLUR!

HAKKINIZDA SORUŞTURMA VAR!

Rabia Naz Vatan

Vekil Tuma Çelik

Nadia Kadirova

İstanbul Sözleşmesi

BUNU DA KAPATIN!

Cem dinlenmiş

Cihan Ceylan

Nice bu hasret-i dildaaar ile giryan olaaayıııııımm ♫

Yanayım ateş-i aşkın ile büryaan olaaayıııımm ♪

ABİ BEN GİDİYORUM. KIZ ARKADAŞIMIN DOĞUM GÜNÜ VAR, KALKMAM LAZIM GEÇ KALDIM.

NEREYLE LAN MANYAK ?! UZUN HAVANIN ORTA YERİNDE KALKILIR MI? RACON DİYE BİŞEY VAR, VALLA DAYAK YERSİN BU KADAR ADAMDAN!

BUNU MU BEKLİYCEM GÖZÜNÜ SEVEYİM!

LAVAŞLAR DAĞITILIRKEN KALKARSIN.

Korkarım hacre kadar böylece suzan olayım amaan ♪

OF COŞTUKÇA COŞUYOR. YAKTIN SEN BENİ ABİ. AHA MESAJ!

BİTTİ DİYO NE DİYECEK

NE YAZMIŞ, NE DİYO?

Ocaağım söndüü nasıl belaadır/ Bırakıp gitti bu ne devrandır...

VALLAHİ OCAĞIM SÖNDÜ ALLAHINIZDAN BULUN!..

Bİ SENİN Mİ SÖNDÜ İT! HEPİMİZİN İLİŞKİSİ UZUN HAVA YÜZÜNDEN BİTTİ! BU SIRA NASIL OLUŞTU SANIYOSUN!..

ÇOCUĞUMUN DOĞUMUNA YETİŞSEMDİYDİM ŞARKILI ÇİĞ KÖFTE YİYCEM DİYE!

"kendimi durdulacak değilim"

Fırat Budacı

NEYİM VAR BENİM?

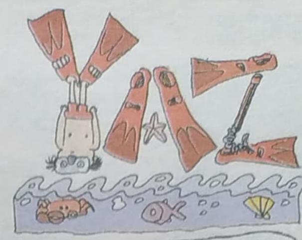
Nice insan, ağrılar ve öleceğine dair kaygılar içinde acile gitmiş, gerekli tetkiklerin ardından o gün ölmeyeceği ima edilerek eve geri gönderilmiştir. Gerçekten de eve gönderilen insanların büyük bir çoğunluğunun ölmediği ve üstelik ertesi sabah işe gittiği görülmüştür. Tıp bazen bir ima bilimidir, insana olan saygısı dolayısıyla, kalkıp gece yarıları acile kadar gelen bir insana, "Hiçbir şeyin yok, hadi eve git!" demez. İşte bu yüzden tıp, red cevabını sözel değil kas gevşetici, ağrı kesici, gaz giderici türü formlarda verir. Mesela acillerde sabaha karşı yazılan "miyorelaksanlar", Türkçeye tam anlamıyla, *"aslında bir bok yok sende, ama şimdi sen ilgilenmediler dersin, en iyisi al şu kas gevşeticiyi sabah akşam iç… Tabi tabi tok karnına iç"* olarak çevrilebilir. Ne olursa olsun hiçbir insan sabaha karşı gittiği acilden eli boş gönderilmeyi kabullenemez. Acillik insan, "kuruntu" değil "hastalık" damgası yemeyi bekler. Bu, bir tür varoluş sorunudur. Ölümcül ağrılar gaz kaynaklı bile olsa, tedavi gaz çıkarma yoluyla değil en azından bir spazm gidericiyle sağlanmalıdır. Modern insanın "yellenmeyi deneyin" tavsiyesi yerine, "günde iki defa Spasmomen" almaya hakkı vardır.

Kalp krizi geçirdiğime emindim. Göğsüme bir fil oturmuştu, ellerim ayaklarım uyuşuyordu, bayılmak üzere olduğumu hissediyordum. Ayağa kalkmaya korkuyordum. Ayağa kalkarsam daha hastaneye ulaşamadan öleceğimi düşünüyordum. Kalbimin ritmi telaşımı, telaşım kalbimin ritmini artırıyordu. Paradoks içinde ölecektim. Yattığım yerden torunlarıma son sözlerimi mırıldanamadan, gencecik yaşımda, tek başıma, öğlen sıcağında ölecektim. Fakat bir türlü olmadı, bunca sağlam belirtiye rağmen bir türlü ölemedim. Nihayet, kısmen rahatladığım bir anda ayaklanmayı başardım. Asansörü beklerken fil geri geldi, bu sefer arkadaşlarını da çağırmış gibiydi, kalbim sanki bedenimin dışındaymış gibi dakikada yaklaşık 400 kere atmaya başladı. Kurtulma ümidiyle ayaklanmıştım, ama maalesef asansör beklerken ölüyordum. Evde değil, hastane yollarında değil, ambulans görkemiyle değil, bir asansörde ölecektim. Beşinci kattan zemine doğru, dikey bir kabinde, kalbimin çırpınışına bakılırsa ikinci kat civarında ruhumu teslim edecektim. Zeminde kapı açıldığında, asansörü bekleyen bir kadının tepkisi ölümümden yeryüzüne dağılan ilk çığlık olacaktı. "Yapacak bir şey kalmamış" diyeceklerdi, "sağlık görevlileri olay yerine vardığında çoktan ölmüş." Normal ölenlerin aksine ruhu aşağıdan yukarıya değil, asansör yüzünden yukarıdan aşağı yolculuk etmiş. Ters bir insandı zaten rahmetli.

Yolum kısaydı. Apartmanın tam karşısında bir hastane olduğundan kendi kendimin ambulansı olma şansım vardı. Soğuk terler eşliğinde kalbimi tutarak girdim acilden içeri. Derdimi anlatamadan yığılıp kalırsam en azından elimle tuttuğum yerin doktorlara yol göstereceğini düşünüyordum. Karşılama görkemli oldu. Sağ olsunlar bütün profesyonelliklerine rağmen telaş etti çalışanlar, beni hayata bağlamak için seferber oldular. Fakat şaşırtıcı bir biçimde bana gösterilen ilgi hızla azaldı. Tansiyonumu ölçüp ardından EKG'mi çeken hemşirenin yüzüne manalı bir tebessüm yayıldı. Ölmek üzere olduğum dakikalarda, "Biraz rahatlamaya çalışın, birazdan doktor gelecek" diyordu hemşire.
"Birazdan" benim için çok geçti. Çünkü ben birazdan ölecektim. Hesaplarıma göre, doktor geldiğinde ben çoktan gitmiş olacaktım.
Ah doktor! Birazdan elektroşok cihazını hazırlamaları
için hemşirelere bağıracaksın. Şoku yiyen bedenim hayata geri dönmek arzusuyla bir umut
zıplayacak. Kalbim geri dönmemekte ısrar ettikçe şiddeti artıracak, beni daha çok zıplatacaksın. Ben sana bir şey demiyorum doktor, sen yine ver şokunu, istediğin kadar zıplat
şu zavallı kulunu, rutin meslek hayatında bir heyecandır bu, ama ne yazık ki olmayacak. Sen "Grey's Anatomy" tadı yaşayacaksın, ama ben, düşük prodüksiyon eşliğinde ikindi namazını müteakip "Doktorlar" dizisinden ıskartaya ayrılacağım. EKG sonucuma bakan doktorun
yüzüne de tıpkı hemşire gibi manalı bir tebessüm yayıldı. Ortam ölünemeyecek kadar rahattı. Doktor bir süre dinlenmemi salık vererek odadan ayrıldığında, buraya girerken yaşattığım telaştan eser kalmamıştı. Birkaç dakika sonra hemşire de odadan çıkınca ortalık iyice sakinleşti. Belki de huzur içinde ölmemi istiyorlardı.

Yaklaşık bir ay sonra, yeniden gittiğim acilde aynı aşamalardan geçtim. Bu sefer yüze yayılan tebessümler daha belirgindi. Hatta neredeyse, "Hah geldi yine!" gibi bir tavırla karşılaştığımı söyleyebilirim. Tıp emekçileri, psikolojik temelli de olsa fiziksel bulguları ciddiye
almak zorunda olduklarından her defasında tansiyon ölçmeye, EKG çekmeye devam ederler,
ama çıkacak sonuçtan neredeyse emin olduklarından yüzlerine yayılan sırıtışı da engelleyemezler. Fakat bana kalırsa bu sefer haddinden fazla sırıttılar. Ayıp ediyorlardı. Aslında aynı acile gelmekle hata yapan ve "Hah geldi yine!" teşhisini koyduran bendim. Bir kere daha ölecek olursam başka hastaneye gitmeye karar verdim.

Haftaya: Ölmüyormuşum, ama kafa gitmiş.

uğur gürsoy

KATILDIĞI TÜM ULUSLARARASI FESTİVALLERDEN ÖDÜLLE DÖNEN BİR BAŞYAPIT

EN İYİ KADIN OYUNCU.

Kazakistan Film festivali en iyi erkek oyuncu.

Kiev Uluslararası En iyi müzik.

Altın Ayı en iyi kurgu.

Bükreş film festivali en iyi senaryo.

TARIK ALİ OKUN'DAN

KAVRAYIŞ

BAYBARS TUNA

ÖDÜLÜ BATSIN YA. DALLARIN ARASINDAN BAKAR OLDUM SİNCAP GİBİ...

BAK KABARCIKLAR YUKARI DOĞRU ÇIKTIKÇA BÜYÜYOR ÇÜNKÜ BASINÇ AZALDIKÇA...

YA TAMAM NORMAL İÇ GEREK YOK!..

BAK...

Bu köşe, hiç bir dijital mecrada gerçek isminin kıçına başına tire koymadan kullanıcı adı alamayan tüm geç kalmışlara ithaf olunur...

alt tireliler_

ugurgursoy_

cihanceylan__

İnstagram genel merkezi.

YASİİİN, ÜLKENDEN İKİ TANE ALT TİRELİ ISRARLA MAVİ TİK İSTİYOR BAKABİLİR MİSİN, TANINMIŞ MI BUNLAR!.?

AKŞAM 8, 9, 10:30, 12'DE BAŞVURMUŞLAR. EN SON SABAH 4'TE KÜFÜRLÜ MAİL ATMIŞLAR. ÖĞLEN 11'DE ÖZÜR MAİLİ ATMIŞLAR!

BAKIYIM? HEE SKTRET YA!..

ONLAR ADINA ÖZÜR DİLERİM GLORİA!

AYY HAYIRDIR İNŞALLAH RÜYAMDA RAHMETLİ DEDENLE UĞRAŞIP DURDUM!

LAZER TOPU!

KALKAN OLUŞTURR!

TİVYYY..

MANYETİK TESTERELER!

ÜŞÜTECEKSİN, BATTANİYE AL MURAT'CIM. BUZDOLABI KAPAĞI YARIM SAATTİR AÇIK ÜŞÜTÜRSÜN. DONDURMA SEÇMEK KOLAY DİİL..

ABİ LAF MI SOKUYOSUN YOKSA GERÇEKTEN BENİ Mİ DÜŞÜNÜYOSUN?..

BİRDEN KARNIMA YUMRUK FİLAN VURMA LÜTFEN!..

nisan hakan

ATEŞİNİZİ ÖLÇMEM LAZIM...

GEÇEBİLİRSİNİZ...

SIĞIR

ARKADAŞLAR GELDİ BEN ÇIKIYORUM...

KİM ONLAR BEN TANIYOMUYUM?

ÖFF TANIYOSUN!

HELAL OLSUN HEPSİNİ TANIYOMUŞUM...

BENİ HASTAYLA YALNIZ BIRAKIN...

KONUŞ KÖPEK HASTA MISIN SEN?!

EVET!.

ÇAAAT!

TEDAVİYE YANIT VERECEK MİSİN?!

EVET!.

BAŞKA KİMLER HASTA İSİMLERİNİ İSTİYORUM! TEK TEK HEPİNİZİ TEDAVİ EDİCEM!.

Kara Bela

Z kuşağının bol bol övüldüğü, övmeyenlerin ise "Ben Z kuşağını tanıyorum oradan bir bok çıkmaz," diye bas bas bağırdığı bir hafta geçirdik. Bir önceki sayıya baktığımda diğer sayfalarda insanlar eşini, çocuğunu ya da yaşını başını anlatırken, ben öğrenci evi ve ev arkadaşları hikayesi yazmışım. Bu durum, etrafı çoluklu çocuklu beyaz saçlı veya saçsız yazarlarla sarılı köşemde gençliğe dair bir şeyler söyleme sorumluluğu hissettirdi. Sıkça sorulan bir soruyla başlayalım: Gençlik nereye gidiyor? Böyle sorulunca koca bir kütleden bahsediliyormuş gibi oluyor. Dershaneden çıkan kalabalık bir genç grubu geliyor gözümün önüne. Dev bir dershane çıkışı. Gençlik dev dershaneden çıkıyor, Starbucks'a gidiyor, tavuk döner yemeye gidiyor, internet kafeye gidiyor, gençlik olaysız dağılıyor. Gençlik eve gidiyor, oyun oynuyor, oynarken video çekiyor. Gençlik video izliyor, seviyorsa paylaşıyor sevmiyorsa sövüyor. Gençlik bunları yaparken tarayıcısında birçok sekme açıyor, bir yandan mesajlaşıyor bir yandan fotoğraf çekiyor. Belli ki gençlik odaklanma sorunu çekiyor, bu hafta sonu dev dershanenin düzenlediği konsantrasyon kampına (talihsiz bir isim ama afişler çoktan basılmış) gidiyor.

Gençliğe dair aktarabileceklerim bu kadar, gerisi eskisiyle aynı. O yüzden yine evimden ve ev arkadaşlarımdan bahsedeceğim. Evimiz birbirinden bağımsız dört erkekten oluşuyor. Böyle deyince gözünüzde mühendislik ortamı canlanabilir ama hiç kettle'da makarna pişirilmedi, uyandırma şakaları yapılmadı ya da ortalığı bok götürmedi. Dört kişinin de bütün gün evde kaldığı karantina döneminde yaşanan tartışmaları büyüklüklerine göre sıralarsam ilk sıraya hep beraber takip ettiğimiz bir komedi dizisinin bir bölümünü ev ahalisinden biri eksikken izlememizi koyarım. Listenin gerisi sağlıksız olmasına rağmen inatla şekerli Cola alınması, evin beyaz yakalısı uyurken sabaha karşı dörtte mutfakta gitar çalınıp Queen söylenmesi (belirtmem gerekir ki yüksek desibel kadar grup tercihi de bu kavgada önemli bir faktör. Y kuşağı da böyle şeyleri namus meselesi yaparak büyüdü), imzalı tenis topunun balkondan aşağı düşürülmesi diye devam ediyor. Evde hiçbir mevzuda para hesabı yapılmıyor her şey ortak. Dışarı çıkarken bez çanta kullanacak kadar pro-feminist olduğumuz için alfa denilen insanlara atfedilen bütün davranışlar hoşnutsuzlukla karşılanıyor. Bağırmak, küfretmek, yönlendirmek, bozulan bir şeyi tamir etmek gibi…

Her ütopyanın bir sonu vardır. Böyle huzur ve sevgi dolu bir hayat yaşanan evimize iki gün önce bir bela girdi, kara bela: Komşumuzdan ödünç alınan PlayStation. *Bir Uzay Yolculuğu* filmini izleyenler bilir, giriş sahnesinde tasarımı PlayStation'a benzeyen siyah uzun bir taş vardır. Bu alet de aynı o taş gibi bizi maymun etti. En olgun, en iyi niyetli insanı bile bir saat içinde testosteron ve hırs bombasına çevirebilecek bir gücü var. Oynamaya başlar başlamaz, vücudum lise yıllarında internet kafelerde ettiğim küfürleri hatırladı. Kas hafızası deniyor buna galiba. Basit hırslarımdan kurtuldum, olgunlaştım, küfretmeyi bıraktım diye düşünürken aslında hiçbir şeyin değişmediğini fark etmek, hem de bu gerçekle kendi yönlendirdiğim üç boyutlu futbolcuya "hay senin atacağın şutu da seni de s.keyim" diye bağırırken yüzleşmek onur kırıcı. Şimdiye dek entelektüel sohbetlerin, hevesle oynanan kutu oyunlarının ve sanatsal filmlerin mekânı olan salonumuzda artık futbol ve basketbol emekçileri isim-soy isim vererek aşağılanıyor, evin üyeleri birbirlerine laflar sokup sessizliklere gömülüyor.

Erkeklerdeki bu ani hormon değişimine Ankaralı tiyatrocuların, adam eksiği sebebiyle beni de çağırdıkları bir halı saha maçında da şahit olmuştum. Yarı-profesyonel tiyatro oyunları yapan güzel ruhlu adamlar o fosforlu yeşilli-turunculu formaları üstlerine geçirdikten sonra bambaşka insanlara dönüştüler. Son dakika gelmeyen adamı arayıp ana avrat sövmeler, maç boyunca her harekete bağırarak tepki vermeler. Devlet Tiyatrolarında Harpagon'u oynayan 3 numara, topu her ayağıma aldığımda "Deniz buraya!" diye bağırarak beni geriyor. Bir Delinin Hatıra Defteri'nde 7. Derece memur olmaktan yakınan Poprişçin diyaframının sınırlarını zorlayarak bağırıyor, "Beyler defans!" Stadyumda olsak muhtemelen en arkadaki seyirci bile duyardı. Vanya Dayı, Hamlet'i azarlıyor topu ayağında tutamadığı için. Avangart bir Brecht uyarlaması için gecesini gündüzünü vermiş olmasıyla tanıdığım 10 numara hiç defansa koşmuyor, top ayağına gelince pas atmıyor. Yapılan fauller abartıldıkça abartılıyor, sık sık "Faulse faul de" gibi replikler tekrarlanıyor, yeteneksizliklerine rağmen sürekli tirat tadında motivasyon konuşmaları yapılıyor. Hiçbir şekilde uyum sağlayamadığım bir ortamdı. Maç sonu değerlendirme sohbetinde son dakikada halı sahaya gelmeyerek takımlar arası dengesizliğe yol açan kişiye hep bir ağızdan sövülmeye başlandı tekrar. Ben de sohbete dahil olabilmek için adamı Godot'ya benzettim. Ama galiba tiyatrocular bu tür şakaları kendi aralarında çok sık yaptıkları için pek sevilmedi, ne zaman bir uzmana kendi alanı hakkında şaka yapsam karşılaştığım devrik gözlerle karşılandı.

Dostunuzu tanımak isterseniz beraber tatile gidin derler. Bütün bunları erkek dostu tanımak için daha ekonomik yöntemler olduğunu söylemek için anlattım. PlayStation ve halı saha. Neyse ki PlayStation yarın gidiyormuş. Aletin sahibi Yiğit sanal bir futbol takımının as kadrosuna girmiş, sol bek olacakmış. Sanal bir takıma girmek ve sol bek olmak 10 dakika süren oyun boyunca ayağına en fazla 1 dakika top gelecek, onun dışında diğer insanların peşinden koşturacaksın anlamına geliyor. Eğlenmek için binlerce liraya aldığı alette böyle bir görevi üstlenmek, egoların, hırsların ve açgözlülüğün hâkim olduğu PlayStation dünyasında hayli mütevazi ve dayanışma dolu bir tercih. İşte bazen, benim burada yapmaya çalıştığım gibi, gözlemlerinizden, yaşadıklarınızdan ve fikirlerinizden meydana gelen bir sistem kurarsınız, insanların hayatına bir katkı sunmak için dile getirirsiniz ama sonunda hiç beklenmedik biri gelir ve onu yıkar geçer. Bu açıdan Yiğit'in işini hakkıyla yapan bir sol bek olacağı şimdiden belli.

ve SİNEM organik tercih ediyor...

cihan kılıç

devamı arka sayfada

Nerde o eski bayramlar

Eski zamanların daha iyi olup olmadığı tartışması insanlık tarihi kadar eski ve şaşırtıcı olmayacak şekilde hemen her zaman yeni zamanlar daha iyi. Tabii dönemsel iniş çıkışları dikkate almazsak. Zira örneğin tarihçilerin kutbu Eric Hobsbawm'ın da dile getirdiği gibi yirminci yüzyılın vahşeti on dokuzuncu yüzyıl için hayli beklenmediktir.

Yani evet, genelde geçmişe göre daha uzun, daha müreffeh ve daha güvenli yaşarız. Fantastik filmler izleyip ortaçağ ya da distopya filmleri izleyip "postakopaliptik" dünyada yaşayabileceğini düşünenler var ama hiçbirimiz böyle ortamlarda birkaç günden fazla hayatta kalamayız. Hepinizi tek tek tanımıyorum ama siz mizah dergisi okuyan, biz mizah dergisinde çalışan insanlarız; gözünüzü seveyim, baltayla kafa kesilen ortamda nasıl hayatta kalabiliriz? Yerler bizi yerler. İzlemeyin zaten şöyle abuk subuk filmler. Ben mesela Necati Bilgiç'in oynamadığı bir filmi izlemek istemem. Bir filmde Necati Bilgiç varsa iyi filmdir.

Film, Necati Bilgiç varsa izlenir yoksa izlemeseniz de olur.

Tabii bu eski zamanlar güzeldi/asıl yeni zamanlar süper tartışması daha çok yakın yıllar için yapılır ve kuşak çatışması olarak değerlendirilebilir. Yalnız tartışmanın tarafları illa kendi kuşaklarından yana olmazlar: Mesela, Sultanahmet Rock ortamlarında, en erken 75 doğumlu ama "70'lerden sonra müzik bitti," diye gezen ve sadece 60'lar müziği dinleyen insanlar vardı. The Doors, Janis Joplin, Jimi Hendrix dinler, Sultanahmet'in eski zamanlarını yâdederlerdi. Gerçekten 60'larda da Sultanahmet'te takılmış, hâlâ bir yere gitmemiş abiler de olurdu. (Ablalar olmazdı, kadınlar böyle kerizlikler yapmaz) "Geçmiş" diye özlenen şey genelde özleyenlerin bizzat kendi gençlikleridir ama hiç yaşamadığı yılları özleyenler de yok değildir.

Ne dedik; eski zamanların daha iyi olduğu iddiası bazen de hiç yabana atılabilir bir iddia değildir. Berlin'de Birinci Dünya Savaşı sonrasını **patlat bir şarkı, koy bir kadeh, içiyoruz yine bu gece** şeklinde yaşamış adama 1939'da "**Sana öyle geliyor abi, o zamanlarda ne kötü işler oluyordu**" diyemezsiniz. Hele bir kaç yıl sonra aynı adam toplama kampına gönderilirken "**Abi 20'ler 30'lar da iyi değildi, seninki gençlik nostaljisi,**" derseniz gerçekten hoş olmaz. Ha yine Berlin'de 1970'te "**Abi eskiden duvar yoktu, 40'lar süperdi,**" diyen adamın suratına yumruğu indirmekte hiç tereddüt etmeyin. Çok iriyse başka birine durumu anlatıp oradan hiç beklemeden uzayın.

İçinde bulunduğumuz günlerde, olumsuz bir durum yaşandığında, Seyfi Dursonoğlu'nun ölümüyle mesela genel bir hayıflanmayla 90'lar yâdediliyor. Tabii itirazsız olmaz, birileri de sanki ülkece 2010 doğumluymuşuz gibi 90'ların aslında ne kadar kötü olduğundan bahsetmeden edemiyor ve çoğu utancından itiraf edemese de gizliden gizliye bu karşılaştırmada 90'ların daha kötü yıllar olduğunu ima ediyorlar.

90'lar karanlık yıllardı. Peki 2010-2020 arası karanlık olaylar yok mu? İşte bu soruya net cevap vermenin güçlüğü bu iki dönem arasındaki farkı gösteriyor. Zira o dönem yaşananları Türkiye'nin hemen bütün televizyonlarından ve gazetelerinden öğreniyorduk, büyük gazetelerin yayınlamadığı haberler bile yüz binlerce satan dergilerde gazetelerde yer buluyordu. Bugün ise ancak Suruç Katliamı ya da Gar Katliamı gibi görmezden gelinmesi imkansız karanlıklar yansıyor ekranlara. Neyse ki gar katliamında, Suruç'ta öldürülen insanlara "Bu ne ki, asıl 90'lar daha feciydi" diyecek kadar yüzsüz kimse çıkmadı, o da bir şeydir.

Msela Türkiye'nin en çok izlenen programlarından, prime time'da yayınlanan Bir Demet Tiyatro'da Yılmaz Erdoğan, gözaltında işkenceyi, Manisalı gençlerin tutuklanmasını, yargısız infazları ve hatta yargısız infazlar sırasında infaza alkış tutan vatandaşları bile çatır çatır eleştiriyor; işçi eylemlerini, dönemin iktidarındaki yolsuzlukları, fırıldaklıkları gündeme getiriyordu. Bugün bunların yarısını yapmaya yeltenseniz kanalı beş gün kapatıyor, ısrar ederseniz fişini çekiyorlar.

Bunları 90'ların karanlık yıllarında, o karanlıktan çekmiş, o karanlıktan çok yakınmış, o karanlıktan usanmış bir insan olarak yazıyorum. Yani 90'ları o zamanlar genç olduğum için güzel hatırladığımdan falan değil, sadece o zamanlar yaşadığımız kepazelikleri bırakın haber programlarını sit-com'larda bile izleyebildiğimiz için bugünden daha iyi bulabilirim. Dahası var, ama yerimiz dar.

1 AY SONRA....

RRRR!! VOF!!!

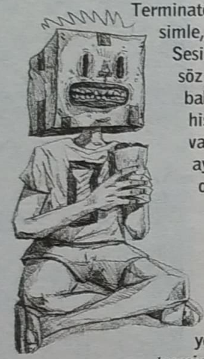
Affedin koğumas!..

İYKK...

SON

Hayatımın bir noktasında kendimi erkeklerden oluşan amansız bir çemberin ortasında bulmuştum. On üç ya da on dört yaşlarındaydım, babamın marketinde gelen kamyonlardan mal indirme ve giden kamyonlara mal yükleme görevine atanmıştım. Görev tanımım basitti: Ergenlik denizine ürkekçe ayaklarını sokan, suyun sıcaklığını test eden vücudumun kaldırabildiği kadar koliyi kamyonlardan dükkana, dükkanlardan kamyonlara, kısacası olduğu yerden olması gerektiği yerlere taşıyacaktım. Amansız ve vefasız bir görevdi. Asla durmuyor, teşekkür beklemiyor, teşekkür edecek bir şey bulamıyordum. Vücudumun daha fazla koliyi kaldıracak hali kalmadığında, yine erkekler tarafından ekmek arası köfte ile hayata döndürülüyordum. Köfte ekmek de, kuşkusuz, erkekti... Yavaşladığımda, tökezlediğimde ya da yorgunluktan hava kaçıran şişme yatak gibi sesler çıkarmaya başladığımda babam (erkek) beni şu sözlerle kamçılıyordu: Senin dünya üzerinde kütle olarak kapladığın alana yazıklar olsun. Saim dayına bir bak. Saim dayın yetmiş yaşında, koli taşımaktan ellerindeki kemikler lego gibi oldu, ancak şikayet etmiyor, durmuyor, yorulmuyor... Gelecekten koli taşımak için geçmişe gönderilmiş yarı insan, yarı makine gibi bir şey. Yarı insan yarı makine olunca ne diyorlardı ona, onun bir adı vardı?

Terminatör! Diye bağırdım incecik sesimle, bağırmaya hiç niyetim yokken. Sesimin ne tonuna, ne de seviyesine söz geçiremiyordum. Tek isteğim babamın varlığımı onayladığını hissetmekti. Sanki insan olarak varoluşa başvurmuştum; fakat aylar, yıllar geçmesine rağmen olumlu ya da olumsuz bir dönüş alamamıştım. Babam yokuş yapıyordu. İşim babamın bir soğuk damgasına, bir imzasına bakıyordu fakat o beni devamlı "şuyun eksik, buyun noksan" diye öteliyordu. Belki eksik olan belge terminatördü. Terminatörü biliyor olmam bana varoluşun kapılarını açacaktı. Bu sefer babamın makam masasına koyduğum klasör dolgun ve eksiksiz gözüktü gözüme. İşte koli taşıdığıma dair koliler (arkamda, dizili), işte annemden olumlu bir referans mektubu (benim oğluşum bir tanedir, diğer çocukların ise bir tane olmadığı, aksine it gibi serseri gibi insanlar olduğu görmesini bilen gözler için apaçık ortadadır. Gereğinin yapılmasını arz ederim), bisikletimin eski ve vitessiz bir bisiklet olmasına ve diğer bütün çocukların vitesli bisiklete geçiş yapmış olmasına rağmen benim yeni bisiklet istemiyor, bu konuda olgun ve makul davranıyor olmam gerçeği (klasör dolu gözüksün diye alakalı alakasız bazı belgeleri doldurmuş olabilirim, lazım değilse zaten kenara ayırırlar), işte terminatörün önlü arkalı (yarısı insan yarısı makine olduğu için) kimlik fotokopisi. At artık imzayı vicdansız tiran! Şu avucumun teriyle ıslanmış, yumuşamış klasörün haline acı... Şu koli kokusuyla rengi sararmış, yaz güneşi altında kuruyup büzüşmüş ruhuma merhamet göster de bas imzayı. Bas ki, yaşam başlasın benim için. Gerçi ne yapacaksam yaşamla bu yaşımda? En fazla babanemlerle birlikte Yalova'daki berbat yazlığa giderim. İnsan yine de insanlığa heves ediyor.

Terminatör hiç insanlığa heves etmiş miydi? Ve terminatör erkek miydi? Erkek vücuduna hapsolmuş bir robottu ve kendini insanların dedikodu, riyakarlık, iki yüzlülük ve kıymet bilmezlik dolu dünyasında anlaşılmaz bir toprak meselesinin ortasında bulmuştu. Biri bir şey diyordu, diğer başka bir şey. Benim izlediğim filmde çareyi kendini sıcak lavlara sokarak yok etmekte bulmuştu. Kaplıcalara gitsem, kendimi bin derece sulara soksam biraz rahatlayacağım düşüncesi duhul etmişti elektronik beyninde.

'EN YAZ'

CEM GÜVENTÜRK

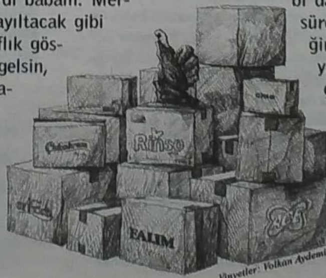

Belki biz de, boşalttığımız bir kamyonun kasasına doluşup bir kaplıcaya gitsek, etlerimizi çözdürecek sıcaklıklarda sulara girsek, sonra aniden serin su, sonra buhar banyosu, sonra hafif bir öğle yemeği...

Terminatör, merminatör! Diye bağırdı babam. Merminatör kelimesi beni bir an için bayıltacak gibi oldu ama kendimi toparladım. Zayıflık göstermek istemiyordum. "Terminatör gelsin, Saim Dayının yaptığı işin yarısını yapamaz, Saim Dayın eski güreşçi iki dakikada harcar onu burada" diye bambaşka bir boyuta taşıdı tartışmayı. Saim Dayı sırtında elli kiloluk un çuvalı olduğu halde "kafasını kopartırım onun" diye onayladı bu önermeyi. Saim Dayı'nın şakası yoktu. Normalde sakin yaradılışlı, pek konuşmayan bu adam terminatörün gelip dükkanın ortasında bize hava basacağı düşüncesiyle sinirlenmişti. Bir başkası -un çuvallarını getiren kamyonun şoförü- "robota su atacaksın, elektroniğe su girdi mi oksidasyon yapar, ondan sonra da makineyi at gitsin, bi daha hiçbir işe yaramaz" diyerek olaya dahil oldu. Bir süre hararetli bir şekilde terminatörü nasıl yok edeceğimizi, yok etmek bir yana rezil edeceğimizi, aşağılayacağımızı, özür dileteceğimizi konuşarak taşıdık un çuvallarını. İçimi garip bir huzur ve mutluluk kapladı. İnsanlık robotlarla savaşa hazırdı. Hatta hevesliydi. Kezzap da atabiliriz, kezzap yakar diye fikrimi bildirdim. Babam "tabi doğru kezzap dediğin asit, mahveder robotu" dedi. Onaylanmıştım, kabul edilmiştim. Terminatör bir şekilde işimi çözmüştü. Bunun mutluluğuyla o gün baygınlık geçirene kadar koli taşıdım.

Vinyetler: Volkan Aydemir

KALT

Aydede ve Dilara

Yazan: Hasan İnceler,
Vinyetler: Orkun Bozkurt

Editörden
Yeryüzünün tüm bölgelerinde irili ufaklı birçok erkek vardır ve şahsen tanıdıklarımız dışında bu kadar erkeğin nereden geldiği bilinmemektedir. Bilmemek, bilememek insan olan için çıldırtıcı bir şeydir. Üstelik erkekler tek bir formda da değil, çeşit çeşit, renk renk birçok türde ve yapıda zuhur etmektedirler: Hayvan, bitki, heykel, kavram, tekel bayi… Soluduğumuz havada, yediğimiz et dönerde bile erkek zerreleri bulunur. Bu düşününce çıldırtıcı bir şeydir. Bu sayfalarda erkeklere dair kan dondurucu yaşanmış hikayeler ve akıl almaz gerçekler bulacaksınız. KALT'ın "Erkekler" dosyasına hoş geldiniz. Girerken tüm umutlarınızı girişte bırakın.

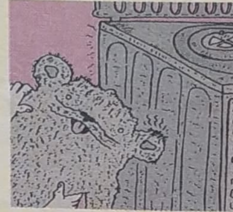
Not: Dosyada Erman Çağlar'ın da yazısı vardı ancak sayfaya sığmadı. Sığdırmaya çalıştık ama yan yana o kadar yazı gelince resmi gazete gibi oldu. Öyle bir şeyi de kimse, kimse için istemez. Özellikle biz, özellikle sizler için.

Akşam misafir gelecekmiş. Ben televizyon izliyorum. Bu kadının Mad Max'te ne işi var? Tina Turner değil mi ya o, şarkıcı? Bizde kaseti var gidip kapağına bakıyorum hakikatten o. Telefon geliyor, gecenin programı değişiyor. Fifi diye bir restorana gideceklermiş. Fifi mi? 1 saat içinde dedemlere bırakılıyorum. Dedem peşin peşin sessiz olmazsam polisi arayacağını söylüyor. Sinirlenip masanın altına giriyorum, masa dediğim sehpa gibi bişey, altında dergi koymak için bir yer var, onun da altında tam benim bedenimin sığacağı kadar bir boşluk var. Yüz üstü bir tarafından girip sürünerek diğer taraftan çıkıyorum. Bunu üstüm başım sürtünmekten elektrikleninceye kadar yapıp en son tam çıkmadan altında kalıyorum ve kalçalarımı kasarak masayı azıcık kaldırıp hareket ettirebildiğimi anlıyorum, keyfim yerine geliyor. Sıkışmak kadar güvenli şey var mı? Tam masaya götümle Ahmet Özhan söyletirken* ananem "Napıyosun sen orada, çık oradan!" diyerek büyüyü bozuyor. İçeride dedem elinde telefonla beni bekliyor, arayan polismiş. Hemen ağlamıyorum. Polisle konuşuyorum. Yaramazlık yapmaya devam edersem geceyi nezarethane geçimem gerekiyormuş. Tamam diyorum, bir daha asla yaramazlık yok. Telefonu kapatıyorum, şimdi ağlayabilirim. Beni bu yaptığımın ayıp olduğuna ikna etmeleri 5 dakikaları alıyor. 5 dakikayı böyle yazınca kısa gibi duruyor ama 5 dakika ağlayan çocuk dinlemek cidden kolay değil. Onursuzca sobanın yanına oturuyorum. Bir elimde portakal, bir elimde oyuncak ayı var, ayının kafasını çok hafif sobaya değdirince çok güzel kokuyor.

Mahalleye çok çıkmıyorum, okula da gitmiyorum daha. Zaten yaz, okul falan yok. Benim yaşımda ve biraz daha büyük gibi çocuklar top oynuyorlar sürekli güneşin altında. Ben bir türlü beceremedi şu top olayını. Ama evde çok top var bizim, dedem antrenör. Bir kaç kez kaynaşmaya çalıştırdılar bizi ama beceremedik. Ben kapının önünde tebeşirle yerleri boyuyorum, tam o sırada Cemile teyze geliyor, bizim üst komşu. "Sen neden burada tek başınasın çocuğum?" diyor, "Ben futbol oynayamam ki" diyorum. "Olsun canım kaleye geçersin en kötü olmaz ki öyle koş sen de arkadaşlarınla oyna." diyor. Top oynayanlardan birinin de annesi aynı zamanda Cemile teyze. Aralarına ayarsızca koşuyorum "Şey ben de oynayabilir miyim?" diyorum. Takımlar eşit olduğu için beni kibarca reddediyorlar. Makul. O akşam düşünüyorum sonra oynadıkları plastik topun dandikliği geliyor aklıma. Ertesi gün bizim evden kral gibi top alıp sahalara iniyorum. Tahmin ettiğimden çok daha fazla sükse yapıyor bu hareket. Önce orta sahaya, sonra defansa, en son da kaleye alıyorlar. Fakat top oynamak sandığımdan çok daha zor. Hakimiyet kuramıyorum. Oynadığım takıma sadece zarar sağlıyorum. Bu yüzden sadece dedemin topunun hatırına oyunda kalabiliyorum. Beni en son 2. kaleci yapıyorlar, 2. kaleci olmak keyifli, top çok uzağa kaçarsa beni yolluyorlar. Ben kalenin yanında çiçek yolarken bi eleman elinde benimkine benzeyen ortalama bir topla geliyor. Sıçtık. Adamı omuzlarına alıyor, bana siktiri çekiyorlar. Makul. Koltuğumun altında topla kapının önüne dönerken Cemile teyzem beni görüyor. "Senin ne işin var burda be çocuğum yine?" Canım Cemile teyzem. Hemen ispiyonluyorum ağlayarak "Biri top getirdi benimki gibi, ben oynayamıyorum diye beni çıkardılar Cemile teyze." "Gel bakayım sen benimle" diyor kolumdan tutup. "Niye almıyorsunuz bakayım siz bu çocuğu da oyuna, patlatırım valla o topu, bir daha duymayacağım aynı mahallenin çocuklarısınız siz." Bu konuşma beni tekrar oyuna sokuyor ama insanların tadını kaçıran biri olarak orada bulunmak eğlenceli değil. Buna bir çözüm bulmalıyım.

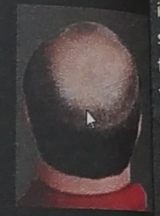

Bahçeye bir arabanın bagajından dev bir paket iniyor. Bana bir kamyon alınmış. Doğum günüm ama ben kamyon değil vinç istiyordum. Kendimi bahçeden dışarı atıyorum ve ağlayıp koşarken dolunayı görüyorum. Babam beni yakalıyor. Aya ilk defa o gün dikkat ediyorum babamın kucağında. Havada yanan bir gezegen. Babama "Bu ne?" diyorum, "Aydede" diyor. "İyi midir o?" diyorum, "İyidir geceleri korkarsan onunla konuşabilirsin" diyor. O gece Allahbaba varsa bu da onun babası olmalı diye düşünüyorum. Ay Dede > Allah Baba, saygım artıyor. Ev ve mahallenin dışında konuşabildiğim birinin olması güzel. Bir kaç gece sonra Ay Dede incelmeye başlayınca panikliyorum ve çareyi geceleri altıma işemekte buluyorum. Altına işemek insanların üzerimdeki ilgisi de sürekli canlı tutuyor. Onlara "Aydede bitiyor" diyorum, "yok oğlum bitmiyor geri gelecek her ay geliyor" deseler de ikna olmuyorum. Işın kılıcı istiyorum**. Sonra bir doktora gitmeye başlıyoruz. Doktor bir kadın ve ona altıma işediğimi söylemekten çok utandığımı hemen anlıyor. Bana bir ödev veriyor. Ödev altıma işediğimde yağmurlu, işemediğimde güneşli olmak suretiyle her gün bir resim yapmam. Resim işinden futboldan daha yetenekli olduğumu fark ediyorum. Ama bu bir şey değiştirmiyor, ne kadar güzel çizerseniz çizin bir bayanın yanına sürekli yağmurlu resimle gidemezsiniz. Doktor utancımı kullanmasını iyi biliyor olmalı ki grafikler kısa zamanda güneşi göstermeye başlıyor. Bu zaman aralığında mahallemdeki gelgitli hiyerarşi hareketliliğinden hiçbir şey kaybetmiyor. Onlar da futboldan sıkılmış olsa gerek ki her gün yeni oyun fikirleriyle geliyor herkes. Aralarında 5. kattan paraşütle oyuncak atma, inşaattan çalınan gerçek tahtadan çadır, çöpe atılmış küvet bulup yakma, karpuzcudan karpuz çalma, fidanların dik durması için ağaçlara bağlanan sopaları söküp beyzbol maçı*** ve ağaçlara dalma gibi hepsinde ahlak kurallarından fire veren oyunlar var. Öteki türlüsü zevk vermiyor çünkü. Benim tek önerim kaset kiralayıp bizim evde film izlemek oluyor. Ama ona da ahlaksızlıkları katıyorlar ve annemlerin asla izin vermediği korku filmi The Evil Dead isimli dehşet korkunç bir filmle geliyorlar. Yine de bu olan bitenlerden oldukça zevk alıyorum ama bir çeşit günah çıkarma ayini gibi yakalayabildiğim her akşam Ay Dede'ye hesap vermem gerekiyor. Bu sağlıklı bir şey mi bilmiyorum ama işemelerim durduğu için üzerinde fazla düşünmüyorum.

Günler yarattığımız bu suni heyecanlarla geçerken yazın ortalarına doğru mahalleye dışarıdan bizim yaşlarımızda bir kız geliyor. Bizim mahalleye dışarıdan kız gelmesi her zaman şahit olduğumuz bir olay değil. Kız her haliyle bizden farklı, melek gibi bir şey. Yani şeytan. Garip ama mahalle dönem dönem Almanya'dan gelen insanlara misafirlik etmeyi oldukça seviyor. Bu kız da Almanya'dan dedelerine misafirliğe gelmiş ve mahalle iç dinamiklerimize nasıl etki edeceğinden haberi yok. Biz gün içi standart aktivitelerimizi yaparken o dedesiyle bahçeyi suluyor, pencereden bakıyor ya da ananesiyle pazara gidiyor. İki taraf da birbirini görse bile görmemiş gibi davranmakta bir sakınca görmüyor. Ama o bizi izledikçe o sırada biz ne yapıyorsak içimizde onu yapanın en iyisinin o olduğunu kanıtlama derdi ve deliliği etrafa bir orman yangını gibi yayılmaya başlıyor. Bir akşam ben yine dedemlere postalanmışken bir mucize oluyor ve gurbetçi kız dedeleriyle bize misafirliğe geliyor. Sonradan öğreniyorum ki onun dedesiyle benim dedem gençliğinde arkadaşlarmış. Bana uyar. "Hasancım Dilara'yla tanıştın mı sen?" Aklıma söyleyecek bir şey gelmiyor. Hayır bireysel olarak tanışmadım diyemiyorum. "Hadi tanışın bakalım." Dilara dünyadaki en güzel isim. Yani 7 yıllık hayatımda daha iyisine rastlamadım. Bizi misafir odası gibi bir yere yolluyorlar, ona odadaki abajurun nasıl çalıştığını gösteriyorum. Pek ilgili gibi davranmıyor. Elindeki oyuncakla oynuyor. Bana neden hiç konuşmadığımı soruyor. Melek gibi bir şey. Konuşamıyorum çünkü sana daha fazla aşık olursam ya katil ya da kahraman olacağım. İkisi için de kendimi hazır hissetmiyorum bebeğim. Mahalledekilerle aslında o kadar iyi anlaşmadığımı geveliyorum ağzımda. "Niye?" diyor. "Ya işte." diyorum tekli koltuktan yere değmeden kapının yanındaki koltuğa zıplarken. Bunlar aklında kalsın. Bunları yapabiliyorum. Derken içeri çağırılıyoruz "Dilara hadi bize şarkı söyle!" Muhteşem şarkı söylüyor, üstelik Almanca söylüyor.

Zamanla Ay Dede sanki hayatıma hiç girmemiş gibi unutulup yerini Dilara'ya bırakıyor. Dertlerimi onu görmesem de, ona anlatıp akıl dolu cevaplar alıyorum. Dilara > Ay Dede > Allah Baba. Sonunda mahalledekilere onunla konuştuğumu ve şarkı söylediğini anlatıyorum. Çevremde ağzımdan çıkacak her kelimeyi en ince ayrıntısına kadar öğrenmek için feda edecekleri pek çok şey olan bir kalabalık var. Çıt çıkarmadan beni dinliyorlar. Bazı yerleri gönlüme göre süslüyorum ve eğer doğru yerde, doğru zamanda olursak onu yanımıza çağırabileceğimin sinyallerini veriyorum. O gece mahallede kimse uyumuyor. Sabahtan akşama kadar apartmanın önünde antrenman yapıyoruz. Arada yaralananlar oluyor. Ben de koşarken düştüm ama dizimdeki kan ona meyvemden akan bal gibi gözükecektir. Derken bir gün birinden onun pencereden bizi izlediği haberi geliyor. Evet 3. kattaki pencere açık ve içeriden bizi izliyor, önce olağanüstü bir kararla aşağıdaki mahalleyle büyük bir beyzbol maçı organize ediliyor. O kadar heyecan var ki daha maçın başında ilk vuruşu yapacak çocuk sopayı arkaya gereğinden fazla savurup arkadaşının kafasını yarıyor. Çocuk hastaneye havale edildikten sonra herkes daha bireysel şovlara yöneliyor. Tahtıravelleden karşındakini en yukarıya zıplatma kategorisinden parende atanına kadar olimpiyat meşalesi mahallemizde yanmaya başlıyor. Ben organizasyonun koşu kolundayım ama yorulunca penceredeki kafanın hareket etmediğine dikkat ediyorum. Karşı apartmana girip pencereye oranın 1., 2. ve 3. katlarından bakıyorum ve 3. kata geldiğimde bizim pencerede Dilara'nın kafası sandığımız şeyin aslında evdeki duvar saati olduğunu görüyorum. Ağlayacak gibi oluyorum. Bunu bilgi benimle beraber mezara gidecek. Koşarak eve dönüyorum. Annem "Ne bu hal oğlum su gibi olmuşsun." diyor. "Anne bugün çok yoruldum sonra konuşalım." diyorum.

*Siz de popo kaslarıyla hareket ettirebileceğiniz bir şeyin altına girip o düzlemi hareket ettirerek ona şarkılar söyletebilirsiniz.

**O yaşta Star Wars'tan ne anlayarak izlediğini size bırakıyorum.

***Aralarından biri beyzbolu yine herhangi bir filmden görüp mahalleye oldukça eksik bilgilerle uyarlamaya çalışmıştır.

ESRARENG… ERKEK UZVU:

Bütün canlıların ensesi vardır. Bunun ensesi yoktur dediğiniz mikroorganizmaları mikroskop vasıtasıyla incelediğinizde, önünü arkasını belirlediğinizde, inanılmaz enseleri olduğunu tespit edecek, gözlerinize inanamayacaksınız. Bir şeyi bir milyon ke… mikroskoplar var. Bi… milyon kez küçülten… sözler vardır. Konu… Konumuz kat kat de… etsiz enseler. Erkek… 3 adet örnek ense… bu enseleri yıllardır…

heyecanlanıyorum. "Böyle bir ense na… diyorum. Bu ensele… hayal edemiyorum, var olmaya devam… tutuşuyorum. Kims… gitmiş, eprimiş gibi, et bindirilmiş gibi, olacağına berberi… ense kısmı karar v… eder... Bu enselere… enselere sahip ola… kim bilir neler hissediyordur. Şüphesiz ki onlar şanslılar.

e ve Dilara

Yazan: Hasan İnceler,
Vinyetler: Orkun Bozkurt

...mahallemdeki gelgitli hiyerarşi
üneşi göstermeye başlıyor. Bu zaman aralığında mahallemdeki gelgitli hiyerarşi
areketliliğinden hiçbir şey kaybetmiyor. Onlar da futboldan sıkılmış olsa gerek ki
er gün yeni oyun fikirleriyle geliyor herkes. Aralarında 5. kattan paraşütle oyun-
k atma, inşaattan çalınan gerçek tahtadan çadır, çöpe atılmış küvet bulup yakma,
rpuzcudan karpuz çalma, fidanların dik durması için ağaçlara bağlanan sopaları
küp beyzbol maçı*** ve ağaçlara dalma gibi hepsinde ahlak kurallarından fire
ren oyunlar var. Öteki türlüsü zevk vermiyor çünkü. Benim tek önerim kaset
alayıp bizim evde film izlemek oluyor. Ama ona da ahlaksızlıklarını katıyorlar ve
emlerin asla izin vermediği korku filmi The Evil Dead isimli dehşet korkunç bir
le geliyorlar. Yine de bu olan bitenlerden oldukça zevk alıyorum ama bir çeşit
ah çıkarma ayini gibi yakalayabildiğim her akşam Ay Dede'ye hesap vermem
kiyor. Bu sağlıklı bir şey mi bilmiyorum ama işemelerim durduğu için üzerinde
düşünmüyorum.

Günler yarattığımız bu suni heyecanlarla geçerken yazın ortalarına doğru mahalleye dışarıdan bizim yaşlarımızda bir kız geliyor. Bizim mahalleye dışarıdan kız gelmesi her zaman şahit olduğumuz bir olay değil. Kız her haliyle bizden farklı, melek gibi bir şey. Yani şeytan. Garip ama mahalle dönem dönem Almanya'dan gelen insanlara misafirlik etmeyi oldukça seviyor. Bu kız da Almanya'dan dedelerine misafirliğe gelmiş ve mahalle içi dinamiklerimize nasıl etki edeceğinden haberi yok. Biz gün içi standart aktivitelerimizi yaparken o dedesiyle bahçeyi
or, pencereden bakıyor ya da ananesiyle pazara gidiyor. İki taraf da birbirini
bile görmemiş gibi davranmakta bir sakınca görmüyor. Ama o bizi izledikçe
da biz ne yapıyorsak içimizde onu yapanın en iyisinin o olduğunu kanıtlama
ve deliliği etrafa bir orman yangını gibi yayılmaya başlıyor. Bir akşam ben
dedemlere postalanmışken bir mucize oluyor ve gurbetçi kız dedeleriyle
misafirliğe geliyor. Sonradan öğreniyorum ki onun dedesiyle benim dedem
ğinde arkadaşlarmış. Bana uyar. "Hasancım Dilara'yla tanıştın mı sen?" Aklıma
yecek bir şey gelmiyor. Hayır bireysel olarak tanışmadım diyemiyorum. "Hadi
bakalım." Dilara dünyadaki en güzel isim. Yani 7 yıllık hayatımda daha iyisine
madım. Bizi misafir odası gibi bir yere yolluyorlar, ona odadaki abajurun nasıl
ğını gösteriyorum. Pek ilgili gibi davranmıyor. Elindeki oyuncakla oynuyor.
neden hiç konuşmadığımı soruyor. Melek gibi bir şey. Konuşamıyorum çünkü
daha fazla aşık olursam ya katil ya da kahraman olacağım. İkisi için de kendimi
hissetmiyorum bebeğim. Mahalledekilerle aslında o kadar iyi anlaşmadığımı
yorum ağzımda. "Niye?" diyor. "Ya işte." diyorum tekli koltuktan yere değ-
kapının yanındaki koltuğa zıplarken. Bunlar aklında kalsın. Bunları yapabili-
. Derken içeri çağırılıyoruz "Dilara hadi bize şarkı söyle!" Muhteşem şarkı
or, üstelik Almanca söylüyor.

nanla Ay Dede sanki hayatıma hiç girmemiş gibi unutulup yerini Dilara'ya
rakıyor. Dertlerimi onu görmesem de, ona anlatıp akıl dolu cevaplar alıyo-
ilara > Ay Dede > Allah Baba. Sonunda mahalledekilere onunla konuştuğu-
şarkı söylediğini anlatıyorum. Çevremde ağzımdan çıkacak her kelimeyi en
rıntısına kadar öğrenmek için feda edecekleri pek çok şey olan bir kalabalık
çıkarmadan beni dinliyorlar. Bazı yerleri gönlüme göre süslüyorum ve eğer
yerde, doğru zamanda olursak onu yanımıza çağırabileceğimin sinyallerini
um. O gece mahallede kimse uyumuyor. Sabahtan akşama kadar apart-
önünde antrenman yapıyoruz. Arada yaralananlar oluyor. Ben de koşarken
ama dizimdeki kan ona meyvemden akan bal gibi gözükecektir. Derken bir
inden onun pencereden bizi izlediği haberi geliyor. Evet 3. kattaki pencere
içeriden bizi izliyor, önce olağanüstü bir kararla aşağıdaki mahalleyle büyük
zbol maçı organize ediliyor. O kadar heyecan var ki daha maçın başında ilk
yapacak çocuk sopayı arkaya gereğinden fazla savurup arkadaşının kafasını
Çocuk hastaneye havale edildikten sonra herkes daha bireysel şovlara
or. Tahtıravellede karşındakini en yukarıya zıplatma kategorisinden parende
kadar olimpiyat meşalesi mahallemizde yanmaya başlıyor. Ben organizasyonun koşu kolundayım ama yorulunca penceredeki kafanın hareket etmediğine dikkat ediyorum. Karşı apartmana girip pencereye oranın 1., 2. ve 3. katlarından bakıyorum ve 3. kata geldiğimde bizim pencerede Dilara'nın kafası sandığımız şeyin aslında evdeki duvar saati olduğunu görüyorum. Ağlayacak gibi oluyorum. Bunu bilgi benimle beraber mezara gidecek. Koşarak eve dönüyorum. Annem "Ne bu hal oğlum su gibi olmuşsun." diyor. "Anne bugün çok yoruldum sonra konuşalım." diyorum.

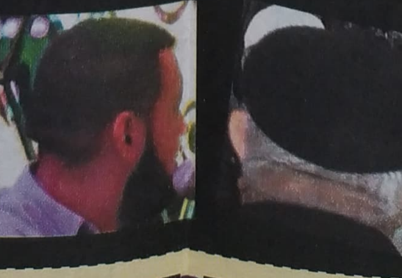
popo kaslarıyla hareket ettirebileceğiniz bir şeyin altına girip o düzlemi
t ettirerek ona şarkılar söyletebilirsiniz.

a Star Wars'tan ne anlayarak izlediğini size bırakıyorum.

larından biri beyzbolu yine herhangi bir filmden görüp mahalleye oldukça
ilgilerlerle uyarlamaya çalışmıştır.

ESRARENGİZ BİR ERKEK UZVU: ENSE

Bütün canlıların ensesi vardır. Bunun ensesi yoktur dediğiniz mikroorganizmaları mikroskop vasıtasıyla incelediğinizde, önünü arkasını belirlediğinizde, inanılmaz enseleri olduğunu tespit edecek, gözlerinize inanamayacaksınız. Bir şeyi bir milyon kez büyüten mikroskoplar var. Bir insanı da bir milyon kez küçülten tavırlar ve sözler vardır. Konumuz bu değil. Konumuz kat kat, desen desen, etli/etsiz enseler. Erkek enseleri. Aşağıda 3 adet örnek ense göreceksiniz. Ben bu enseleri yıllardır bilgisayarımın en intim klasörlerinde saklıyorum. Erman falan gibi kıymet verdiğim eşim dostum geldiğinde açıp gösteriyorum. Ben bu enseleri günlük hayatımda gördüğümde heyecanlanıyorum, içim bir hoş oluyor. "Böyle bir ense nasıl mümkün olabilir" diyorum. Bu enseleri asla bir kadında hayal edemiyorum, oldukları yerde var olmaya devam etmeleri için yanıp tutuşuyorum. Kimsinin saçlı kısmı yitip gitmiş, eprimiş gibi. Kimisi et üstüne et bindirilmiş gibi, kimisinin nasıl olacağına berberi veya kabanlarının ense kısmı karar vermiş. Ne fark eder... Bu enselere sahip olanlar, bu enselere sahip olanlara sahip olanlar kim bilir neler hissediyordur. Şüphesiz ki onlar şanslılar.

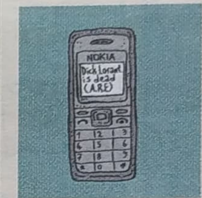

RAHMETLİ KUŞUMUZ HİLMİ ve T...

Bölüm 1: Meseleye yürekten bir giriş

İnsanlık tarihi de hayvanlık tarihi de hayatta
minin taçlandırdığı hikayelerden ibarettir. Ya
şekilden şekile giriyoruz, yerlerde sürünüyo
niyoruz, uçuyoruz, parfüm sıkıyoruz, canım
helak oluyoruz. "Yeter ki ben yaşayayım, ye
yeyim geri kalan herkes ve her şey y.rrağım
yesin" düşüncesiyle sürekli birbirimizin ma
manen üzerine çıkıyoruz, birbirimizi eziyor
Sürekli bir itiş kakış... Bir rahat durulmuyo
(Dünyamız). Sonra ne oluyor; her yer çöp d
oluyor, hastalık çıkıyor, virüs çıkıyor. Yine öyle olmuştu, virüs çıkmıştı. Ta
yılının Ekim ayını gösterdiğinde ülkemiz çağ dışı bir hastalıkla tanış oluyo
öpüşüyordu: Kuş Gribi yani Avian Influenza ve dahi TAVUK VEBASI. All
bir terimdir, bu ne medeniyet örseleyici bir tamlamadır. Ben kendimi bildi
hayvan mentalitesine, kanatlı hayvan öfkesine, cehaletine karşı ne kadar ta
olsam da yine de kendilerine karşı oldukça objektif bir tutum takınmaya ça
Hiçbir kanatlı ile münakaşaya girdiğim, lüzumsuz kavgalara soyunduğum
Baktığımızda ataları dinozor familyasının önde gelen şahısları olan bu varl
şimdiki vasıfsız ama sempatik işçi statüsüne dönüşmesi, "Yeter ki bana bir
aman ben ölmeyeyimcilik"ten, "Yeter ki ben yaşayayımcılık"tan kaynakla
şuracıkta yatırın gıcır gıcır kesin. Tabi dededen kalan bağları bahçeleri, dü
satıp, kala kala bir göz gecekonduya talim eden müsrif bir sülale gibi geçm
ihtişamı genetik kodları içinden onlara fısıldamaktadır: NEYDİK NE OLD

Bölüm 2: Ölüm bazen SMS yoluyla gelir

Tanıdığım birçok insanın insan öfkesi değil ka
sahip olduğunu düşünmüşümdür. Sanki kadim
bilincin kayıp nesilleri gibi, bilgeliğin pul pul
rek kelleştiği yerlerini minnoş gagalarıyla ya
da didikliyorlar. Küçükken kendini bir şey sa
horoz tarafından sebepsiz yere zorbalığa maru
tım. Sağ yanağımda izini gururla taşıdığım bi
mevcuttur. Belki tüm bu düşüncelerim o kara
lardan mirastır bana. Kim bilir? Ben bilirim.
kibirleriyle, ani parlamalarıyla tavuklar (horo
benim için cehaletin en şaşalı, en emsalsiz sembolüdür. Rahmetli George
eserinde "Dört ayak iyi iki ayak kötü" derken insanın aşağılığını değil tav
eğitilmezliğini kastediyordu bence.

Meselemize dönecek olursak ister insan, ister tavuk, ister keklik, ister paç
olsun, bu canlıların hudut tanımaz hevesleri dünyaya nur topu gibi yeni bi
diye etmişti. Ülke çapında büyük bir teyakkuza geçiliyor, kanatlı hayvanl
almaz tavırlar sergileniyor, adeta Kristallnacht'ı anımsatan tüyler ürpertic
kanatlı hayvan çiftlikleri ve kümesler ateşe veriliyor, tek yakalanan bazı k
atılıyordu. Vahim olaylar patlak verdiğinde İstanbul'dan Eskişehir'e doğr
trendeydim ve annemden o acı haberi SMS vasıtasıyla almıştım "Ozan H
Lost Highway'in açılış sahnesinde de yüzünü görmediğimiz bir karakter
gidip ziline basıp "Dick Lorant is dead" diyerek aslında ölüm haberinin n
gerektiği konusunda şık bir ders vermiştir. Haberi alan adam da "Hadi ya
lah taksiratını affetsin" dememiştir. David Lynch öyle şeyler dedirtmez a
hayattadır kralın, sağlığı, afiyeti yerindedir. Öldüyse de Allah rahmet eyle
herkes ölüyor çünkü. Hilmi yaklaşık 2 yıldır aile evimizde ikamet eden m
muzdu bizim. Hayatı dolu dolu yaşamayı bilen, çevresine saygılı, uçmak
rümeyi tercih eden bir kuştu. Annemin yoğun çabaları sonucu bir yılda a
"Aşkıımm" "Serserii" ve "Ozaaannn nerdesin Ozaann fiyup fiyup" deme
Ki birçok eski sevgilim de cicikuş dışında kalan kelimeleri ancak o süre
öğrenmişti. İlginç. Hayvanlardan öğreneceğimiz çok şey var. Trende yan
zeye "Kuşumuz ölmüş teyze, beyaz üstüne mavi spreyli gibiydi rengi, ah
ne yapacağız. Gerçi az çok belli ne yapacağımız..." demek istedim ama
Trene bindiğimde de uyuyordu, inerken de uyuyordu. Belki de teyze de
se Allah kendisine rahmet eylesin.

**Bölüm 3: Geçmişin kanatları ve İl
vancılık Müdürlüğü**

Eve geldim. Annem kaygıdan yanm
babam salonda Ali Kırca'dan haber
kardeşim ise odasında ağlıyordu. A
Hilmi'nin ani vefatı, genel konjonk
evimizin mensupları arasında derin
ziyade annemin liderliğinde bir pan
karşılanmıştı. Kuş gribi salgınında
rasyonel zihne bile şüphe tohumları
la getirip eker, tumturaklı bir "Hmmmmmmm" dedirtir insana, yalan yo
geldin beş gittin faslından sonra sordum: "Nerde?". Annem kafasıyla ya
yalnızca benim görebileceğim bir yön oku çıkardı. Hilmi'nin naaşı beni
Yaklaşık altı senedir İstanbul'da ikamet ettiğim için annem odamı yeni
tahsis etmişti. Ayda bir Eskişehir'e geldiğimde iki genç erkek olarak o o
uyuyor, uyanıyor, ikili ilişkilerimizi pekiştiriyorduk. Bazı sabahlar Hilm
pembik diliyle emer gibi hareketleriyle uyanır, kendisini omzuma alır, d
müzik parçalarını yüksek ve dinamik bir sesle yorumlardım. "Ufak at, b
civcivler yeessiin, ne kadar da, ne kadar da ah havalı şeysssiinn"... İlgin
kuşu olarak Hilmi'nin en sevdiği, en güvendiği şarkı içinde civciv geçe
Şarkıyı icra ederken aynanın karşısında dizlerimi kırmak suretiyle aşağı
eder, yarattığım ivmeyle oluşan Hilmi'nin kanat açışlarına gülerdim. "H
taşın bir bilinci olsaydı, yere kendi iradesiyle düştüğünü sanırdı" lafı ho
Hilmi'nin de kaliteli bir bilinci olsaydı tüm bu yaşananların manyakça a
olduğunu bir nebze olsun idrak edebilirdi. Toprağı bol olsun. Odamdan
de her şey yerli yerindeydi fakat kafes yoktu. "Anneee! Yok burdaaa..."
"Balkona koyduk, çıkacaksan ağzına bir şey kapat çık bak" diye cevapl
konumuz, zafer sarhoşu ve kişisel hırslarına yenik düşmüş bu büyük mü

RAHMETLİ KUŞUMUZ HİLMİ ve TOPLUMSAL CİNSİYET KAVRAMI GİBİ BİR ŞEY

Yazan: Ozan Akyol, Vinyetler: Orkun Bozkurt

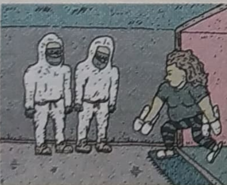
Bölüm 1: Meseleye yürekten bir giriş

İnsanlık tarihi de hayvanlık tarihi de hayatta kalma azminin taçlandırdığı hikayelerden ibarettir. Yaşamak için şekilden şekile giriyoruz, yerlerde sürünüyoruz, debeleniyoruz, uçuyoruz, parfüm sıkıyoruz, canımızı veriyoruz, helak oluyoruz. "Yeter ki ben yaşayayım, yeter ki ölmeyeyim geri kalan herkes ve her şey y.rrağımı köküyle yesin" düşüncesiyle sürekli birbirimizin madden ve manen üzerine çıkıyoruz, birbirimizi eziyoruz, çiğniyoruz. Sürekli bir itiş kakış… Bir rahat durulmuyor amk yerinde (Dünyamız). Sonra ne oluyor; her yer çöp doluyor, pislik oluyor, hastalık çıkıyor, virüs çıkıyor. Yine öyle olmuştu, virüs çıkmıştı. Takvimler 2005 yılının Ekim ayını gösterdiğinde ülkemiz çağ dışı bir hastalıkla tanış oluyor, tokalaşıyor, öpüşüyordu: Kuş Gribi yani Avian Influenza ve dahi TAVUK VEBASI. Allahım bu nasıl bir terimdir, bu ne medeniyet örseleyici bir tamlamadır. Ben kendimi bildim bileli kanatlı hayvan mentalitesine, kanatlı hayvan öfkesine, cehaletine karşı ne kadar tahammülsüz olsam da yine de kendilerine karşı oldukça objektif bir tutum takınmaya çalışmışımdır. Hiçbir kanatlı ile münakaşaya girdiğim, lüzumsuz kavgalara soyunduğum görülmemiştir. Baktığımızda ataları dinozor familyasının önde gelen şahısları olan bu varlıkların evrimle şimdiki vasıfsız ama sempatik işçi statüsüne dönüşmesi, "Yeter ki bana bir şey olmasın, aman ben ölmeyeyimcilik"ten, "Yeter ki ben yaşayayımcılık"tan kaynaklanmıyorsa beni şuracıkta yatırın gıcır gıcır kesin. Tabi dededen kalan bağları bahçeleri, dükkanları savıp satıp, kala kala bir göz gecekonduya talim eden müsrif bir sülale gibi geçmişin sitemkar ihtişamı genetik kodları içinden onlara fısıldamaktadır: NEYDİK NE OLDUK BE…

Bölüm 2: Ölüm bazen SMS yoluyla gelir

Tanıdığım birçok insanın insan öfkesi değil kanatlı öfkesine sahip olduğunu düşünmüşümdür. Sanki kadim ve yüksek bir bilincin kayıp nesilleri gibi, bilgeliğin pul pul olup dökülerek kelleştiği yerlerini minnoş gagalarıyla yara sanıp daha da didikliyorlar. Küçükken kendini bir şey sanan havalı bir horoz tarafından sebepsiz yere zorbalığa maruz bırakılmıştım. Sağ yanağımda izini gururla taşıdığım bir direniş yarası mevcuttur. Belki tüm bu düşüncelerim o karanlık zamanlardan mirastır bana. Kim bilir? Ben bilirim. İşte bu altı boş kibirleriyle, ani parlamalarıyla tavuklar (horozlar da dail) benim için cehaletin en şaşalı, en emsalsiz sembolüdür. Rahmetli George Orwell ölümsüz eserinde "Dört ayak iyi iki ayak kötü" derken insanın aşağılığını değil tavuğun cüretkar eğitilmezliğini kastediyordu bence.

Meselemize dönecek olursak ister insan, ister tavuk, ister keklik, ister paçalı güvercin olsun, bu canlıların hudut tanımaz hevesleri dünyaya nur topu gibi yeni bir salgın hediye etmişti. Ülke çapında büyük bir teyakkuza geçiliyor, kanatlı hayvanlara karşı akıl almaz tavırlar sergileniyor, adeta Kristallnacht'ı anımsatan tüyler ürpertici bir ortamda kanatlı hayvan çiftlikleri ve kümesler ateşe veriliyor, tek yakalanan bazı kuşlara yumruk atılıyordu. Vahim olaylar patlak verdiğinde İstanbul'dan Eskişehir'e doğru ilerleyen bir trendeydim ve annemden o acı haberi SMS vasıtasıyla almıştım "Ozan Hilmi öldü". Lost Highway'in açılış sahnesinde de yüzünü görmediğimiz bir karakter bir şahsın evine gidip ziline basıp "Dick Lorant is dead" diyerek aslında ölüm haberinin nasıl bildirilmesi gerektiği konusunda şık bir ders vermiştir. Haberi alan adam da "Hadi yaaa" ya da "Allah taksiratını affetsin" dememiştir. David Lynch öyle şeyler dedirtmez adama. Umarım hayattadır kralın, sağlığı, afiyeti yerindedir. Öldüyse de Allah rahmet eylesin, bu aralar herkes ölüyor çünkü. Hilmi yaklaşık 2 yıldır aile evimizde ikamet eden muhabbet kuşumuzdu bizim. Hayatı dolu dolu yaşamayı bilen, çevresine saygılı, uçmaktan ziyade yürümeyi tercih eden bir kuştu. Annemin yoğun çabaları sonucu bir yılda ancak "cicikuş", "Aşkımm" "Serserii" ve "Ozaaannn nerdesin Ozaann fiyup fiyup" demeyi öğrenmişti. Ki birçok eski sevgilim de cicikuş dışında kalan kelimeleri ancak o süre zarfında demeyi öğrenmişti. İlginç. Hayvanlardan öğreneceğimiz çok şey var. Trende yanımda oturan teyzeye "Kuşumuz ölmüş teyze, beyaz üstüne mavi spreyli gibiydi rengi, ah be Hilmi, sensiz ne yapacağız. Gerçi az çok belli ne yapacağımız…" demek istedim ama teyze uyuyordu. Trene bindiğimde de uyuyordu, inerken de uyuyordu. Belki de teyze de ölmüştür. Ölmüşse Allah kendisine rahmet eylesin.

Bölüm 3: Geçmişin kanatları ve İl Tarım ve Hayvancılık Müdürlüğü

Eve geldim. Annem kaygıdan yanmış bronzlanmış, babam salonda Ali Kırca'dan haberleri alıyor, kız kardeşim ise odasında ağlıyordu. Açık konuşacağım; Hilmi'nin ani vefatı, genel konjonktür nedeniyle evimizin mensupları arasında derin bir üzüntüden ziyade annemin liderliğinde bir panik dalgasıyla karşılanmıştı. Kuş gribi salgınında ölen bir kuş, en rasyonel zihne bile şüphe tohumlarını minik gagasıyla getirip eker, tumturaklı bir "Hmmmmmmm" dedirtir insana, yalan yok. Renksiz bir hoş geldin beş gittin faslından sonra sordum: "Nerde?". Annem kafasıyla yaptığı bir hareketle yalnızca benim görebileceğim bir yön oku çıkardı. Hilmi'nin naaşı benim odamdaydı. Yaklaşık altı senedir İstanbul'da ikamet ettiğim için annem odamı yeni & mini oğluşuna tahsis etmişti. Ayda bir Eskişehir'e geldiğimde iki genç erkek olarak o odada kalıyor, uyuyor, uyanıyor, ikili ilişkilerimizi pekiştiriyorduk. Bazı sabahlar Hilmi'nin kulağımı o pembik diliyle emer gibi hareketleriyle uyanır, kendisini omzuma alır, dönemin popüler müzik parçalarını yüksek ve dinamik bir sesle yorumlardım. "Ufak at, biraz ufak at da civcivler yeessiin, ne kadar da, ne kadar da ah havalı şeysssiinn"... İlginçtir, bir muhabbet kuşu olarak Hilmi'nin en sevdiği, en güvendiği şarkı içinde civciv geçen bir şarkıydı. Şarkıyı icra ederken aynanın karşısında dizlerimi kırmak suretiyle aşağı yukarı hareket eder, yarattığım ivmeyle oluşan Hilmi'nin kanat açışlarına gülerdim. "Havaya attığınız taşın bir bilinci olsaydı, yere kendi iradesiyle düştüğünü sanırdı" lafı hoş bir laftır. Bence Hilmi'nin de kaliteli bir bilinci olsaydı tüm bu yaşananların manyakça ama hoş şeyler olduğunu bir nebze olsun idrak edebilirdi. Toprağı bol olsun. Odamdan içeri girdiğimde her şey yerli yerindeydi fakat kafes yoktu. "Anneee! Yok burdaaa..." diye ünledim. "Balkona koyduk, çıkacaksan ağzına bir şey kapat çık bak" diye cevapladı annem. Balkonumuz, zafer sarhoşu ve kişisel hırslarına yenik düşmüş bu büyük mülk savaşçısının (annemin) yazgısına boyun eğmiş ve kapatılmıştı. Kapalı balkon... Oksimoron kelimesini bizzat kendisini anlam sektöründen istifa ettirecek bir kavram. Balkona çıktım, ağzıma bir şey kapadım, Hilmi'nin kafesi gazete kağıdıyla sarılmıştı. Kağıdı yırtmadan açtım. Kafesin tabanında sırt üstü yatıyordu ve altında da gazete kağıdı sarılıydı. Görsel hafızam ölülerin sadece üzerine gazete kağıdı örtülür bilgisini koşa koşa beynimin idrak mevkiine getirdi. Ama merhum bir muhabbet kuşu olunca garibanın dünyası alt üst oluyor, halısı aynı zamanda kefeni oluyordu. Kendimce beğendiğim bir metaforun da verdiği huşu ile üzüldüğümü hissettim ama hayvancağızın naaşının balkonda bekletilmesi, işin içinde bir plan olduğunun göstergesiydi. Tekrar içeri girdim küçük kız kardeşim ağlıyor: "Ben de bakçam bana ne benim kuşumdu o...". Ya kardeşim burada aidiyet üzerinden bir kavga yok, giden gitti ve hepimizden bir parça aldı gitti. Ayrıca kuş asla senin değildi. "Kızım şimdi adamlar gelip alıcak Hilmi'yi, dokunmak bakmak yok" dedi annem kız kardeşime. Devamında da Kuş Gribi konjonktüründe ölen muhabbet kuşumuzun, ara sıra havalandırıldığı kapalı balkonumuzda, açık pencereden başka kuşlarla muhabbete girdiğini, belki biz görmezken düşündüğümüzden daha fazla yakınlaşmış olabileceklerini, Hilmi'nin Kuş Gribi'nden vefat etmesinden şüphelendiğini serinkanlı bir seri katil vakurluğunda anlatmadı, şaşalı bir vehamet ve telaş içinde bize aktardı. Birazdan İl Tarım ve Hayvancılık Müdürlüğünden veteriner ekip gelip alıp inceleyecek dedi. Tüm yaşananlara rağmen babam salonda Ali Kırca ile erkek erkeğe hayatına devam ediyordu. 15 dakika sonra İl Tarım ve Hayvancılık Müdürlüğünden suratları maskeli, tulumlu, beyazlar içinde iki adet adam geldi. Beyazlar içinde deyince aklıma hep Rober Hatemo'nun Beyaz ve Sen adlı ölümsüz eseri geliyor. "Ey tanrım dayanabilir miyim buna ben, Yardım et çıkar onu at aklımdan lütfen, Taşıyamayabilirim düşerim birden, Ne de güzel olmuşsundur beyazlar içinde sen". Hem yaşadıklarımıza uyuyor, hem de beyazlar içinde olma kısmı uyuyor. Gerçi Hatemo beyaz derken gelinlikten bahsediyor ama İl Tarım ve Hayvancılık Müdürlüğü'nden gelinlik giymiş iki görevli evimize gelse kuş gribinden daha büyük bir panik yaşanabilirdi evde. Çünkü bizim evde erkekler erkek, kadınlar kadın gibi giyiniyordu. Gerçi babam bazen annemin terlikleriyle çöp atmaya çıkıyordu ama buna tam manasıyla lezzetli bir crosdressing denemezdi. Bu oldukça cesur ve dehşet verici bir pragmatizm pratiğiydi. İl Tarım ve Crossdressing Müdürlüğü.

Bölüm 4: Uyumaya ihtiyacımız var

"KUŞ NEREDE HANFENDİ" dedi önden giren görevli. Fazla zaman kaybetmek istemiyorlardı. Annem mihmandarlık yaptı, içeri doğru hareket ettiler. Hilmi'yi çıtçıtlı poşet gibi bir şeyin içine koydular, ama poşeti bir çantaya falan koymadılar öyle poğaça gibi elde taşıdılar. Kardeşim iyice fittirdi. Görevliler evden giderken annem "Sonuç ne zaman belli olur?" dedi. Adamlar ayakkabı çekeceği istedi. Annem bir saniye durakladı, evhamlandığını anlamıştım ama görevlilere çekeceği uzattım. "Valla şimdi bugün ne günlerden, Cuma. Yetişirse bugün bi bakılır ama çıkmış olabilirler. Cuma günü tutamıyorsun dairede kimseyi, Cuma'ya diye çıkıyor bazısı Pazartesi görüyorsun adamı bir daha. En kötü haftaya belli olur sizin..." dedi ve çekeceği bana uzattı görevli. Merdivenlerden inmeye başladılar son bir kez kapımıza doğru bakıp "Bir şey olmaz ya korkmayın" gibi bir gülümseme gördüm, bana öyle geldi diyelim. Kapı kapanır kapanmaz annem ayakkabı çekeceğini çamaşır suyuyla sileceğini, içimizi ferah tutmamız gerektiğini belirtti. İçini ferah tutması gereken tek kişi kendisiydi aslında. Yemek vakti gelmişti ve babamın gözü hala Ali Kırca'daydı. Mutfakta da küçük bir televizyonumuz olduğu ve bu ilişkinin yemek yerden de devam edebileceği annem tarafından kendine bildirildi. Yemeğe oturduk kardeşim huysuz, annem düşünceli, babam normaldi. Ben de hepsinin bir karışımı bir tavırla annemin onca trajedi içinde nasıl fırsat bulup da özene bezene yaptığını anlamadığım İslim Kebabı'na gömülmeye karar vermiştim. O gece Hilmi dışında herkes uyuması gereken yerde uyudu.

Bölüm 5: Erkekliğim yollarıma pusu kurmuş beklemekte

Eskişehir'de kaldığım o bir hafta boyunca her gün Hilmi ve ölüm sebebi hakkında akıl almaz iddialar öne sürülüyor, ateşli tartışmalar yaşanıyordu. Annem Kuş Gribi teşhisi gelirse ne yapacağımızı, viral hastalıklar konusunda uzmanlığı en az benim kadar olan teyzeme danışıyor, teyzem de içeriğinde sarımsak ve zencefil bulunan bazı tedavi yöntemleri üzerinde durduklarını bildiriyordu sanırım. Annem erkeklerin bu noktada kesinlikle işe yaramayacağını, Hilmi'nin cinsiyeti, benim okulu 2 sene uzatmış olmam ve babamın bu süreçte sadece Ali Kırca'yı dikkate alması üzerinden anlamıştı. Evin içinde gizliden gizliye bir erkeğe örtülü şiddet dönemi yaşanıyordu. Uyanma saatlerimden bilgisayarda Fifa oynarken ettiğim küfürlere, oturma biçimimden Burzum'un Filosofem albümünün kayıt kalitesine (o anlama gelecek laflarla), hatta babamın banyodan dışarı ekolu bir şekilde taşan sümkürme sesine kadar birçok şey annem ve kız kardeşime batar olmuştu. Babamın bedensel sesleri bana da batıyordu gerçi, olacak iş değildi çünkü. Ne olursa olsun tanrıçalar kurban istemişti bir kere. Ev artık erkekler için güvenli alan olmaktan çıkmıştı. Hayvan da olsa bir erkeğin ölümü, geride kalan erkekler için cehennemin aslında bu dünyaya ait bir müessese olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı bana. İlahi adalet mi, olasılıklar evreninden gelen bir indirim kuponu mu, buna ne denir bilmiyorum ama tam bu sırada o mucizevi telefon geldi. Hilmi'nin otopsi sonucu belli olmuştu. Hilmi sanıldığının aksine Kuş Gribi nedeniyle değil, boş yumurtlarken ölmüştü. Yani Hilmi dişi (bayan) çıkmıştı. Ölüm sebebi dişiliğinden kaynaklanan bir komplikasyondu. Bu inanılmaz haber evde anlam denen o güzel el dokuması halının altımızdan fiyt diye kaymasına, ayaklarımızın gerçeğin buz gibi mermer soğuğunu emmesine neden olmuştu. NASIL OLABİLİR BÖYLE BİR ŞEY? Yıllarca oğlum, aslanım, serserim diye sevilen o şımarık şey dişiymiş. Annemin ilk lafı "Meğer ondan o kadar sinirliydi..." oldu. Ben "Şimdi hayvanda olunca pek bir şey hissedemedim ama yakın erkek dostlarımdan birinin aslında kız olduğunu öğrendiğimde nasıl olurdu acaba, hemen götüne falan mı bakardım" diye içimden geçirirken babam kız kardeşimle ilgileniyordu. Kuşu bize satan adamın haysiyet ve şereften yoksun olduğunu bildirerek kendisini teskin etmeye çalışırken kız kardeşim ise ağlayarak Hilmi'nin yokluğunu değil, varoluşunu kabul etmiyordu: HAYIR O ERKEKTİ, ERKEK! Belki de gerçekten erkekti Hilmi, kadın bedenine hapsolmuş bir erkek… Ama kuş olunca anlaşılmıyor. Gerçi cere kısmından anlaşılıyormuş da hiç dikkat etmemiştik hayvanın cere kısmına.

biricik kızım
NOYUMI
-mustafa satıcı-
NASIL ÇIKMIŞIM?

YAVRUM NERDEN BULDUN O HAYVANI? GÖTÜR ALDIĞIN YERE BIRAK ÇABUK.
BABA BUNU AGURİ TEYZEM JAPONYA'DAN YOLLAMIŞ. BENİM EN İYİ DOSTUM OLACAK!

BEN ANLAMAM ARKADAŞ!.. EVDE HAYVAN OLMAZ.! GEL LAN BURAYA İT!..

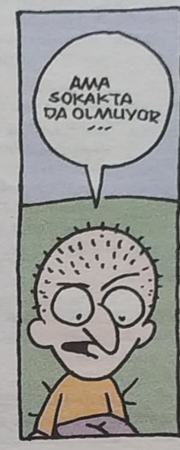

ZİNKOÇU!
ANANI!..

AGURİ TEYZEM, ZİNKOÇU KORKTUĞUNDA BOYUTLARI DEĞİŞEBİLİR YAZMIŞ!..
DING DONG!

SELAMİ AMCA, BABAM PAZAR PAZAR TADİLAT YAPMASINLAR, BENİ YUKARIYA ÇIKARTMASINLAR DEDİ!
TADİLAT YAPMIYORUZ Kİ.
BEN BİLMEM VALLA! DAN. GIR DUNGUR BİNA SALLANDI.

YUNUS GELSENE! SENİ EN YAKIN DOSTUMLA TANIŞTIRICAM!

BEN EVDE HAYVAN BESLEMEYE KARŞIYIM!.. TÜYÜ BOĞAZINA KAÇAR, VÜCUTTA İĞNE GİBİ YÜRÜYÜP KALBE SAPLANIR!
SEN HEP GEL YUNUS!

AMA SOKAKTA DA OLMUYOR ...

GEÇEN MAHALLEDE BESLEDİĞİMİZ KÖPEĞİ GÖRDÜM, DUVARIN DİBİNDE BÖYLE YATIYOR!..

ALDIM GÖTÜRDÜM VETERİNERE! VETERİNER FITTIRDI! KAFAYI YEDİ ADAM!

TÖVBE ESTAĞFURULLAH DİYOR. BUNU YAPAN İNSAN OLMAZ! BUNLAR NASIL İNSAN?

ŞEREFSİZLER KÖPEĞE NE YAPMIŞLAR BİLİYO MUSUN ?..
YUNUS HADİ SEN AŞAĞI İN ARTIK, BABANLAR MERAK ETMESİN SENİ!..

Akşam.
YUNUSLA BİR DAHA GÖRÜŞME. O ÇOCUKLA DÜNYALARINIZ ÇOK FARKLI.
SENİN DE ANNEMLE DÜNYALARIN ÇOK FARKLIYMIŞ.
BİZ YETİŞKİNDİK!

AYRICA BİZİM ANNENLE ÇOK SAF, ÇOK TEMİZ BİR İLİŞKİMİZ VARDI!..

HENTAI!

AL ŞUNU GÖTÜR BALKONA KOY!.. ÇOK YORDU BENİ BU GÜN BU HAYVAN!..

KORONAVİRÜS SALGINININ TÜM DÜNYAYI ETKİSİ ALTINA ALABİLECEĞİ KONUSUNDA ENDİŞELERİNİ DİLE GETİREN UZMANLAR!
AÇ BAKİİM ŞUNUN SESİNİ!..

OLASI BİR SALGININ YILLARCA SÜREBİLECEĞİNİ BELİRTTİ!..
SON

"Elmaları insanlardan daha iyi çiziyorum çünkü onlar poz verirken kıpırdamıyorlar!"
-Cezanne

BEBE KAFA

* Uzaylı olsa n'olur, olmasa bane ne! Daha güzel yurdumun şahane insanına doyamadım ki ben, uzaylı kovalıyayım? Peruluya, Çin'e, Fin'e girmiyorum bile...

* Ziyade konuşup pek çok şey anlatan ve fakat aktardığı olayları net bir finale bağlayamayan kişiye "muhabbet zalimi" desek yeridir. Bu kifayetsiz anlatıcılar, genellikle kendileriyle ilgili, başkasının pek gılırında olmayan hadiseler aktararak, sessizce düşünseler olur şeylere her nedense anekdot muamelesi yaparak insanı sohbetten soğuturlar. Final bekleyip de finale kavuşamamak, kulağı üzer. Edebiyatta, sohbette ve hatta gıybette, final değerlidir!. Finalsizden kaç arkadaş!

* Çocukluk, çocukken güzel. Yetişkinin bakışından çocuk; çevresi cılız, anısı yoka çok yakın ve kelime dağarcığı gayet az kişidir. Çocuk, parası yok ya da az biridir...

* Denizde fazla açılıp, dönüşünü dolmuşla yapan da duydum, yeminlen...

* Peki İslam fobisi taşıyan bir kısım Bembeyaz Türk'ün çocuklarını, torunlarını falan, Hristiyan misyoner mürebbiye okullarına yollamaları nedir? Üstelik şevk duyarak, hava atarak, gubararak. Statü yükseldikçe, batıya yalakalık dozajı da paralel olarak çoğalıyor.

* Sevgili Hatice Kübra Erişir'in çocukken iki kızkardeşiyle 'doktorculuk' oynarken, birini doktor, diğerini hemşire yapıp, kendisinin mütemadiyen 'hasta' olması ve bu sayede hap niyetine, bonibonların çoğunu yutması...

* Geçen yıl birinden gördüydüm, tavla oynarken çift gerekince "**Eşmetekulli**" deyip atıyordu zarları. Fena kaptım! Hayır, manasını da bulamadım, malumatı olan varsa belirsin...

* Perdeci Behlül'den yeni vakayı takdim ederim: "Geliyorum, çayı koyun!" dedikten üç gün sonra teşrif etmiş! Ayrıyeten sattığı ürünlerden biri "Bihter Perdeleri" imiş. Tanımadan sevdim ben bu Behlül'ü!

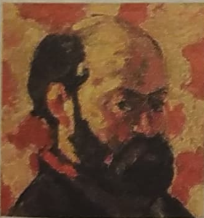
AVUSTURYA BAŞBAKANINA GAYET AÇIK MEKTUP

Sayın Başbakan,
Geçtiğimiz haftalarda, bu sütunlarda Sayın Macaristan Başbakanına bir de değil, iki mektup yazdıydım. Bilmem haberiniz oldu mu? Olmadıysa bana ne. Şu an size bu haberi veriyorum. Siz, mektup yazdığım ikinci başbakansınız.

Ekselans!
Maruzatım, tarihte sahne almış Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun yeniden teşekkül edilmesinin imkanlarını aramayla alakalıdır. Bu sadece benim şahsi talebim olmaktan öte, tarih sahnesine bir imparatorluğun yeniden çıkması ve dünyamıza nur topu bibi bir imparatorluğun kazandırılması başta tarihçiler olmak üzere, çok sayıda ibiliminsanını ve bilimle ilgisi olmayan da bir kısım insanı mesut edecektir. Bilmem siz ne dersiniz?

Ben de biliyorum köprülerin altından çok sular aktı ve dünya eski dünya, tarih eski tarih değil ve eski imparatorluk zamanında sosyal medya yoktu. Olsun! Sosyal medyası de güçlü tasarlanmak kaydiyle, bu imparatorluğu yeniden kurmak, sizin başlıca görevinizdir. Emin olun böyle bir oluşuma Avusturya ve Macar halkları kadar ben de sevineceğim. Niye? Çünkü mektup yazıyorum.

"Ne gerek var?" diyebilirsiniz. Madem gerek yoktu, zamanında niye kuruldu? Site devlet değil, derebeylik değil, imparatorluktan bahsediyoruz ekselans. O vakit niye kurulduysa, şimdi de aynı gerekçeyle kurulsun. Her iki ülke arşivinde, ilk kuruluşun niye olduğu konusunda sağlam doneler bulunduğu kanısındayım. Sizin talimatınızla bu hususun aydınlığa kavuşacağına inancım tamdır. İnancımın tam olduğu başka konular da var. Onları da zaman içinde değerlendiririz.

Paul Cezanne

Bu arada, gıybet gibi olmasın, bilmem Polonya'nın epey bir zaman için tarih sahnesinden silinip sonra tekrar belirdiğinden haberiniz var mı? Vardır. Polonya ya da Lehistan diyelim, bir var-bir yok-gene var olduğuna göre, anlı şanlı Avusturya-Macaristan İmparatorluğu da benzer şekilde bir var-bir yok-yine var olmasın? Acaba tarih sahnesinde başka bir var-bir yok-tekrar var ülke veya ülkeler olmuş mudur? Bir talimatınızla bunu da netliğe kavuştururorsanız, pek bahtiyar olurum.

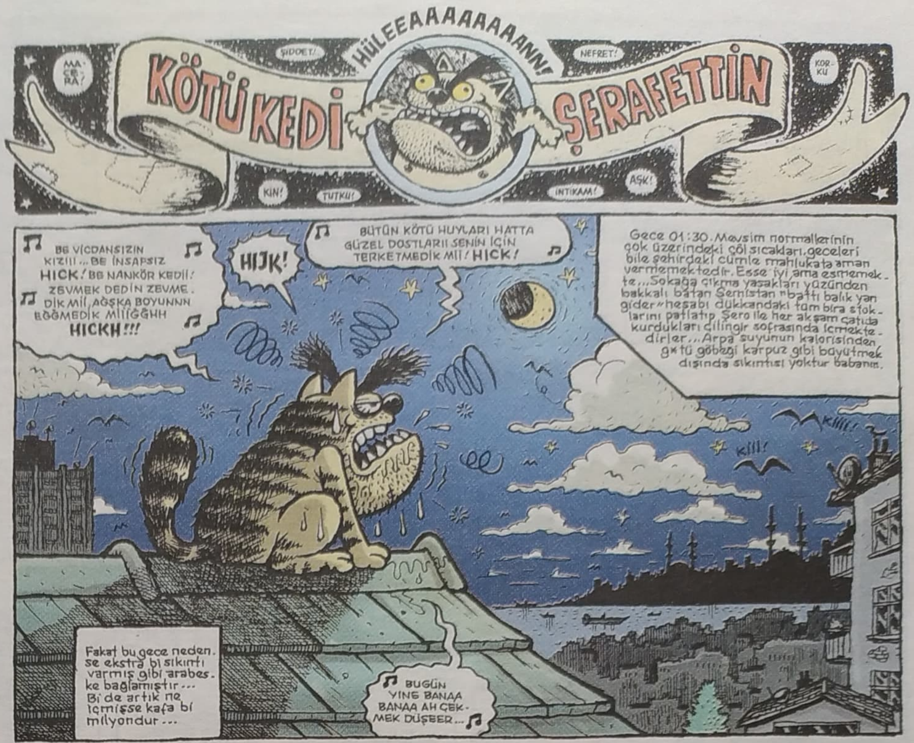
Tekrar kurulacak imparatorluğumuzun adının bozulmadan, yine "Avusturya-Macaristan İmparatorluğu" kalması çok isabetli olacaktır. Pek isabetli olacaktır. Hep isabetli olacaktır. "Bu sefer de 'Macaristan-Avusturya İmparatorluğu' olsun varsın" derlerse, bence o da münasip. Ama elbette siz bilirsiniz Başbakan.

Başbakan!
Hiçbir şahsi menfaat gözetmeden, ülkenizle ilgili, ülkelerinizin geleceğini şekillendiren vizyonumu sizinle paylaştım. Okuduğunuz için teşekkür ederim. Kararınız ne olursa olsun, güneş yine doğacak, yine batacak. Kaç başbakan geldi geçti alemden. Bizde komple bitti mesela bu başbakanlık işi. Bu vesileyle de tanıdığınız bütün başbakanlara da selamımı sunarım ekselansları.

Talimatlarınızın hızla ve tam olarak yerine getirildiği günler dilerim...

YAZAR-RESSAM DOSTLUĞU

Tepedeki alıntıyı Cezanne'ın hayatını anlatan bir filmde duydum. Cezanne - Zola dostluğunu anlatan desem daha doğru. Arkadan konuşma, kıskançlık, aşağı çekme olmadan yaşanan sanatkar arkadaşlığı ne güzel, gıpta ederek seyrettim. Cezanne, o kadar güzel resmediyor ki elmayı, bir resminin tamamını değil, sadece detay elmaları satın almak istiyor galeride bir müşteri! Galerici de hunhar gibi kesip satıyor elmaları. Resmini kesik görüp, galericiden elmaların ücretini aldığında acaip şaşırıyor ressam. Ben de şaşırdım çünkü bir resmin sadece bir kısmının satılmasına ilk kez tanık oldum valla...

devamı arka sayfada

"Elmaları insanlardan daha iyi çiziyorum çünkü onlar poz verirken kıpırdamıyorlar!"
-Cezanne

BEBE KAFA

* Uzaylı olsa n'olur, olmasa bane ne! Daha güzel yurdumun şahane insanına doyamadım ki ben, uzaylı kovalıyayım? Peruluya, Çin'e, Fin'e girmiyorum bile...

* Ziyade konuşup pek çok şey anlatan ve fakat aktardığı olayları net bir finale bağlayamayan kişiye "muhabbet zalimi" desek yeridir. Bu kifayetsiz anlatıcılar, genellikle kendileriyle ilgili, başkasının pek gılırında olmayan hadiseler aktararak, sessizce düşünseler olur şeylere her nedense anekdot muamelesi yaparak insanı sohbetten soğuturlar. Final bekleyip de finale kavuşamamak, kulağı üzer. Edebiyatta, sohbette ve hatta gıybette, final değerlidir!. Finalsizden kaç arkadaş!

* Çocukluk, çocukken güzel. Yetişkinin bakışından çocuk; çevresi cılız, anısı yoka çok yakın ve kelime dağarcığı gayet az kişidir. Çocuk, parası yok ya da az biridir...

* Denizde fazla açılıp, dönüşünü dolmuşla yapan da duydum, yeminlen...

* Peki İslam fobisi taşıyan bir kısım Bembeyaz Türk'ün çocuklarını, torunlarını falan, Hristiyan misyoner mürebbiye okullarına yollamaları nedir? Üstelik şevk duyarak, hava atarak, gubararak. Statü yükseldikçe, batıya yalakalık dozajı da paralel olarak çoğalıyor.

* Sevgili Hatice Kübra Erişir'in çocukken iki kızkardeşiyle 'doktorculuk' oynarken, birini doktor, diğerini hemşire yapıp, kendisinin mütemadiyen 'hasta' olması ve bu sayede hap niyetine, bonibonların çoğunu yutması...

* Geçen yıl birinden gördüydüm, tavla oynarken çift gerekince "**Eşmetekulli**" deyip atıyordu zarları. Fena kaptım! Hayır, manasını da bulamadım, malumatı olan varsa belirsin...

* Perdeci Behlül'den yeni vakayı takdim ederim: "Geliyorum, çayı koyun!" dedikten üç gün sonra teşrif etmiş! Ayrıyeten sattığı ürünlerden biri "Bihter Perdeleri" imiş. Tanımadan sevdim ben bu Behlül'ü!

AVUSTURYA BAŞBAKANINA GAYET AÇIK MEKTUP

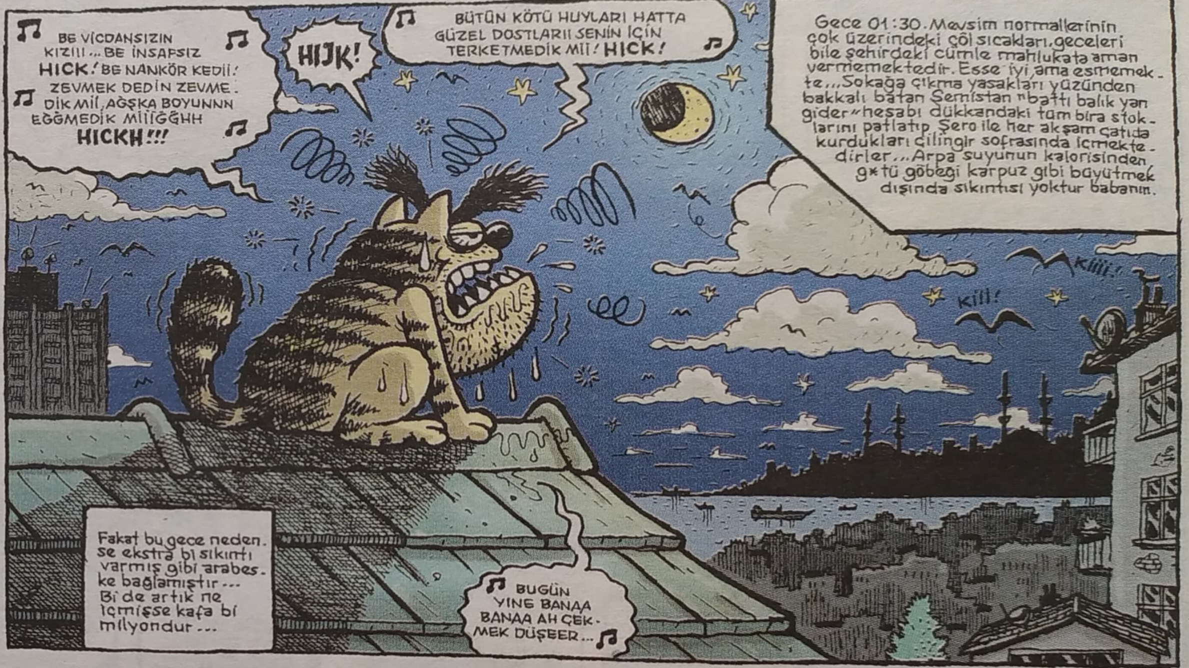
Sayın Başbakan,
Geçtiğimiz haftalarda, bu sütunlarda Sayın Macaristan Başbakanına bir de değil, iki mektup yazdıydım. Bilmem haberiniz oldu mu? Olmadıysa bana ne. Şu an size bu haberi veriyorum. Siz, mektup yazdığım ikinci başbakansınız.

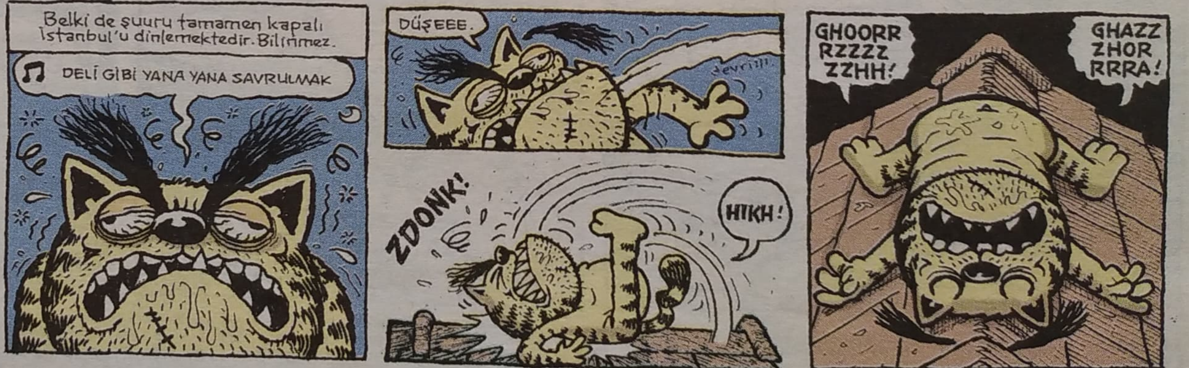
Ekselans!
Maruzatım, tarihte sahne almış Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun yeniden teşekkül edilmesinin imkanlarını aramayla alakalıdır. Bu sadece benim şahsi talebim olmaktan öte, tarih sahnesine bir imparatorluğun yeniden çıkması ve dünyamıza nur topu bibi bir imparatorluğun kazandırılması başta tarihçiler olmak üzere, çok sayıda ibiliminsanını ve bilimle ilgisi olmayan da bir kısım insanı mesut edecektir. Bilmem siz ne dersiniz?

Ben de biliyorum köprülerin altından çok sular aktı ve dünya eski dünya, tarih eski tarih değil ve eski imparatorluk zamanında sosyal medya yoktu. Olsun! Sosyal medyası de güçlü tasarlanmak kaydıyle, bu imparatorluğu yeniden kurmak, sizin başlıca görevinizdir. Emin olun böyle bir oluşuma Avusturya ve Macar halkları kadar ben de sevineceğim. Niye? Çünkü mektup yazıyorum.

"Ne gerek var?" diyebilirsiniz. Madem gerek yoktu, zamanında niye kuruldu? Site devlet değil, derebeylik değil, imparatorluktan bahsediyoruz ekselans. O vakit niye kurulduysa, şimdi de aynı gerekçeyle kurulsun. Her iki ülke arşivinde, ilk kuruluşun niye olduğu konusunda sağlam doneler bulunduğu kanısındayım. Sizin talimatınızla bu hususun

sevdim ben bu Behlül'ü!

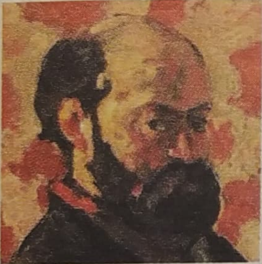
AVUSTURYA BAŞBAKANINA GAYET AÇIK MEKTUP

Sayın Başbakan,
Geçtiğimiz haftalarda, bu sütunlarda Sayın Macaristan Başbakanına bir de değil, iki mektup yazdıydım. Bilmem haberiniz oldu mu? Olmadıysa bana ne. Şu an size bu haberi veriyorum. Siz, mektup yazdığım ikinci başbakansınız.

Ekselans!
Maruzatım, tarihte sahne almış Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun yeniden teşekkül edilmesinin imkanlarını aramayla alakalıdır. Bu sadece benim şahsi talebim olmaktan öte, tarih sahnesine bir imparatorluğun yeniden çıkması ve dünyamıza nur topu bibi bir imparatorluğun kazandırılması başta tarihçiler olmak üzere, çok sayıda ibiliminsanını ve bilimle ilgisi olmayan da bir kısım insanı mesut edecektir. Bilmem siz ne dersiniz?

Ben de biliyorum köprülerin altından çok sular aktı ve dünya eski dünya, tarih eski tarih değil ve eski imparatorluk zamanında sosyal medya yoktu. Olsun! Sosyal medyası de güçlü tasarlanmak kaydiyle, bu imparatorluğu yeniden kurmak, sizin başlıca görevinizdir. Emin olun böyle bir oluşuma Avusturya ve Macar halkları kadar ben de sevineceğim. Niye? Çünkü mektup yazıyorum.

"Ne gerek var?" diyebilirsiniz. Madem gerek yoktu, zamanında niye kuruldu? Site devlet değil, derebeylik değil, imparatorluktan bahsediyoruz ekselans. O vakit niye kurulduysa, şimdi de aynı gerekçeyle kurulsun. Her iki ülke arşivinde, ilk kuruluşun niye olduğu konusunda sağlam doneler bulunduğu kanısındayım. Sizin talimatınızla bu hususun aydınlığa kavuşacağına inancım tamdır. İnancımın tam olduğu başka konular da var. Onları da zaman içinde değerlendiririz.

Paul Cezanne

Bu arada, gıybet gibi olmasın, bilmem Polonya'nın epey bir zaman için tarih sahnesinden silinip sonra tekrar belirdiğinden haberiniz var mı? Vardır. Polonya ya da Lehistan diyelim, bir var-bir yok-gene var olduğuna göre, anlı şanlı Avusturya-Macaristan İmparatorluğu da benzer şekilde bir var-bir yok-yine var olmasın? Acaba tarih sahnesinde başka bir var-bir yok-tekrar var ülke veya ülkeler olmuş mudur? Bir talimatınızla bunu da netliğe kavuşturursanız, pek bahtiyar olurum.

Tekrar kurulacak imparatorluğumuzun adının bozulmadan, yine "Avusturya-Macaristan İmparatorluğu" kalması çok isabetli olacaktır. Pek isabetli olacaktır. Hep isabetli olacaktır. "Bu sefer de 'Macaristan-Avusturya İmparatorluğu' olsun varsın" derlerse, bence o da münasip. Ama elbette siz bilirsiniz Başbakan.

Başbakan!
Hiçbir şahsi menfaat gözetmeden, ülkenizle ilgili, ülkelerinizin geleceğini şekillendiren vizyonumu sizinle paylaştım. Okuduğunuz için teşekkür ederim. Kararınız ne olursa olsun, güneş yine doğacak, yine batacak. Kaç başbakan geldi geçti alemden. Bizde komple bitti mesela bu başbakanlık işi. Bu vesileyle tanıdığınız bütün başbakanlara da selamımı sunarım ekselansları.

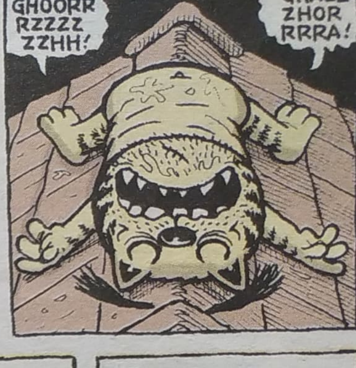
Talimatlarınızın hızla ve tam olarak yerine getirildiği günler dilerim...

YAZAR-RESSAM DOSTLUĞU

Tepedeki alıntıyı Cezanne'ın hayatını anlatan bir filmde duydum. Cezanne - Zola dostluğunu anlatan desem daha doğru. Arkadan konuşma, kıskançlık, aşağı çekme olmadan yaşanan sanatkar arkadaşlığı ne güzel, gıpta ederek seyrettim. Cezanne, o kadar güzel resmediyor ki elmayı, bir resminin tamamını değil, sadece detay elmaları satın almak istiyor galeride bir müşteri! Galerici de hunhar gibi kesip satıyor elmaları. Resmini kesik görüp, galericiden elmaların ücretini aldığında acaip şaşırıyor ressam. Ben de şaşırdım çünkü bir resmin sadece bir kısmının satılmasına ilk kez tanık oldum valla...

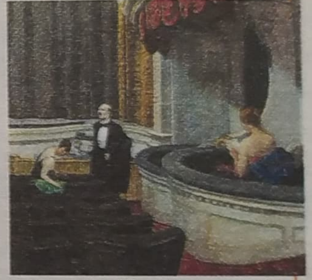
devamı arka sayfada

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Sıcaktı./ Sıcak./ Sapı kanlı, demiri kör bir bıçaktı/ sıcak."
Nazım Hikmet Ran

NEM
Günler, geceler,.. geceler geçti… Bir milim olsun azalmayan nem. ("rutubet var" derdi ananem, olabileceğinin üst sınırına kadar kırışmış yüzünü iyice buruşturarak, elbisesini boynundan tek parmağıyla çekiştirip içine doğru üflemeden önce--hiç ilgimi çekmezdi o aralar "nem", çocuktum--) İkinci haftasına girdi…(Antalya) Terlemiş, değiştirirken; henüz tek kolumu kaldırmış, askısının boşluğundan geçirmek üzereyken; tam o hareketin henüz yarısında, kolum havada, yeniden terler içinde kalıp, hemen çıkartıp bir başkasını giymek zorunda kaldığım atletler, gömlekler… Rezillik.(pantolonlar dahi, hakeza, sürekli değiştirmek gerekiyor--Bir tek duş altındayken problemsiz--belki o sırada da terliyorsun ama anlamıyorsun, bilmiyorum--) Yalan gibi. Bu kadar olmazdı. (biraz daha artarsa;"derya içre" olup,"derya"nın farkında olmayan,"o mâhiler" gibi olacağız--karada, insan boyundan biraz yukarısından koca bir balık geçiyordu Kusturica'nın filminde--"Arizona Dream"--)Bu derecesi ilk defa başıma geliyor. Lazkiye'de, İskenderiye'de çok aşırı olanlarına rastlamıştım. Yüksek nem "vak'a" larının. Ama böyle değildi. Başka türlüydü.(belki de ben başka türlüydüm, o da olabilir--yıllar yıllar oldu…--)

YAZ SİNEMALARI
Gün sayıyordum. Temmuz bir için. İlk açıldıkları gün gişenin önünde bekliyor olacaktım. Güya. Yazmıştım. O bile olamadı. (ki epey karamsarımdır, en, enn beterine göre ayarlamış olurum beklentilerimi)Bildiğimiz anlamda sinema diye bir şey yok. Kalmadı. Kalmamış. Açılmadılar. Film de... Büyük şirketler önemli filmlerinin gösterimini 2022'ye ertelemiş.(Hollywood'u diyorum) Korkunç! 2021 bile değil. (daha2020'yi yeni yarıladık şurda)Bu çağda, bu hız çağında, "iki sene sonra" hiç olmaması gibi bir şey. (5 saniyelik youtube reklamına zor sabrediyoruz) Temmuzda, ağustosta sinemaya gitmek çok sevdiğim şey…

Sinema salonu/Edward Hopper 1882-1967

Yaz sinemaları. Ortalık cayır cayır yanarken. O karanlık, serin salona girmek. Süzülmek. Filmin ortasında girilirdi. (Birkaç film birden oynuyor) Karanlığın içinde bilmediğin bir dünyada bir şeyler olup bitiyor, onun derinden gelen gizemli kısık sesleri, müziği daha fuayede seni karşılar. Tabi eski, koskoca, devasa salonları kastediyorum. Dışarının sıcağından kurtulmuşsun.
Film pek sarmasa bile o serin karanlığın içinde, koltukta biraz kaykılıp kendi zihninin derinlerine doğru yola çıkabilirsin.
Biraz filmden biraz kendi anılarından… Karışık iç içe girmiş düşünceler… Bir inziva mağarası… Yaz sinemaları epey de tenha olur. ("du" "di"eklemek lazım hepsinin sonuna--geçen yaz birçok kere gittim, Avm sineması da olsa, olsun--kimileri büyükçe--) Tek tük birkaç kişi, çoğunu da dalgın düşünceli insanlar gibisinden; o şekil hatırlıyorum. (eski zamanlardakiler yani--film aralarında fuayede başları önlerinde bir şeyler düşünüyorlar, ellerinde sigara--) O ıssızlıkta makine dairesinden makinanın tıkırtısı duyulur. Sigara dumanları… Antalya'ya ilk taşındığımda (27yıl olmuş) yazları, yüksek tavanında, bir sürü pervanenin tıkır tıkır dönüp durduğu bir sinema vardı. (Kapandı hemen ertesi yıl) Çok hoştu. O pervanelerin sesleri… (İskenderiye'de, Kahire'de, Halep'te, Şam'da da öyle pervaneli sinemalara gitmişliğim var) "Koca bir yazı çekirdek içleyerek sinamalarda geçirdim" diye yazmıştı ya bir şiirinde Oktay Rifat. (geçenlerde alıntılamıştım yine) İşte o "koca" yazlar. Onlar duruyor. Yerli yerinde. Sinemalar kayıp.
Çıkış'ı da eklemek lazım. Çıkışı da bambaşka olurdu. Bir rüyadan uyanır gibi birden sıcağın içine adım atarsın. Yeniden. Bir dünyadan tamamen farklı bir diğerine… Bir müddet gözlerin kamaşır. Kısık gözlerle, elinle siper… Güneş hâlâ orada. Gün uzun. Sonra caddenin gölgeli tarafına geçip kalabalığa karışırsın. Rahmetli Atilla İlhan'ın dediği gibi;
"ne yapsam içimde o eski sinemalar" Evet… Hatta geçen seneki sinemalar…
Onlar bile…

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Sıcaktı./ Sıcak./ Sapı kanlı, demiri kör bir bıçaktı/ sıcak."
Nazım Hikmet Ran

NEM

Günler, geceler,. geceler geçti… Bir milim olsun azalmayan nem. ("rutubet var" derdi ananem, olabileceğinin üst sınırına kadar kırışmış yüzünü iyice buruşturarak, elbisesini boynundan tek parmağıyla çekiştirip içine doğru üflemeden önce--hiç ilgimi çekmezdi o aralar "nem", çocuktum--) İkinci haftasına girdi…(Antalya) Terlemiş, değiştirirken; henüz tek kolumu kaldırmış, askısının boşluğundan geçirmek üzereyken; tam o hareketin henüz yarısında, kolum havada, yeniden terler içinde kalıp, hemen çıkartıp bir başkasını giymek zorunda kaldığım atletler, gömlekler… Rezillik.(pantolonlar dahi, hakeza, sürekli değiştirmek gerekiyor--Bir tek duş altındayken problemsiz--belki o sırada da terliyorsun ama anlamıyorsun, bilmiyorum--) Yalan gibi. Bu kadar olmazdı. (biraz daha artarsa; "derya içre" olup, "derya"nın farkında olmayan, "o mâhiler" gibi olacağız--karada, insan boyundan biraz yukarısından koca bir balık geçiyordu Kusturica'nın filminde--"Arizona Dream"--)Bu derecesi ilk defa başıma geliyor. Lazkiye'de, İskenderiye'de çok aşırı olanlarına rastlamıştım. Yüksek nem "vak'a" larının. Ama böyle değildi. Başka türlüydü.(belki de ben başka türlüydüm, o da olabilir--yıllar yıllar oldu…--)

YAZ SİNEMALARI

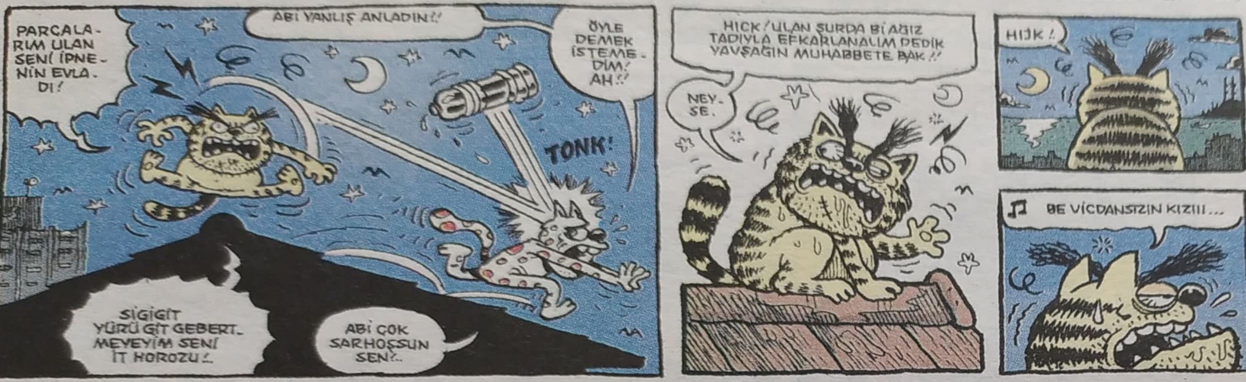
Gün sayıyordum. Temmuz bir için. İlk açıldıkları gün gişenin önünde bekliyor olacaktım. Güya. Yazmıştım. O bile olamadı. (ki epey karamsarımdır, en, enn beterine göre ayarlamış olurum beklentilerimi)Bildiğimiz anlamda sinema diye bir şey yok. Kalmadı. Kalmamış. Açılmadılar. Film de… Büyük şirketler önemli filmlerinin gösterimini 2022'ye ertelemiş.(Hollywood'u diyorum) Korkunç! 2021 bile değil. (daha2020'yi yeni yarıladık şurda)Bu çağda, bu hız çağında, "iki sene sonra" hiç olmaması gibi bir şey. (5 saniyelik youtube reklamına zor sabrediyoruz) Temmuzda, ağustosta sinemaya gitmek çok sevdiğim şey…

Yaz sinemaları. Ortalık cayır cayır yanarken. O karanlık, serin salona girmek. Süzülmek. Filmin ortasında girilirdi. (Birkaç film birden oynuyor) Karanlığın içinde bilmediğin bir dünyada bir şeyler olup bitiyor, onun derinden gelen gizemli kısık sesleri, müziği daha fuayede seni karşılar. Tabi eski, koskoca, devasa salonları kastediyorum. Dışarının sıcağından kurtulmuşsun.

Sinema salonu/Edward Hopper 1882-1967

Film pek sarmasa bile o serin karanlığın içinde, koltukta biraz kaykılıp kendi zihninin derinlerine doğru yola çıkabilirsin. Biraz filmden biraz kendi anılarından… Karışık iç içe girmiş

filmlerinin gösterimini 2022'ye ertelemiş(...) Korkunç! 2021 bile değil. (daha2020'yi yeni yarıladık şurda)Bu çağda, bu hız çağında, "iki sene sonra" hiç olmaması gibi bir şey. (5 saniyelik youtube reklamına zor sabrediyoruz) Temmuzda, ağustosta sinemaya gitmek çok sevdiğim şey…

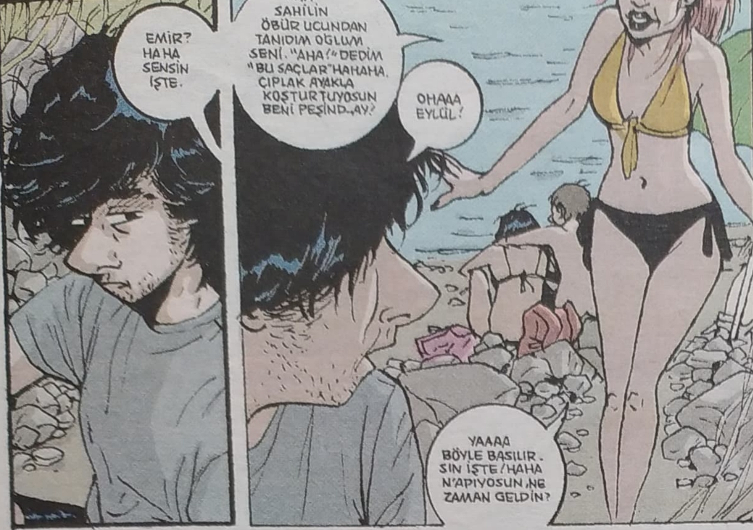

Sinema salonu/Edward Hopper 1882-1967

Yaz sinemaları. Ortalık cayır cayır yanarken. O karanlık, serin salona girmek. Süzülmek. Filmin ortasında girilirdi. (Birkaç film birden oynuyor) Karanlığın içinde bilmediğin bir dünyada bir şeyler olup bitiyor, onun derinden gelen gizemli kısık sesleri, müziği daha fuayede seni karşılar. Tabi eski, koskoca, devasa salonları kastediyorum. Dışarının sıcağından kurtulmuşsun.

Film pek sarmasa bile o serin karanlığın içinde, koltukta biraz kaykılıp kendi zihninin derinlerine doğru yola çıkabilirsin. Biraz filmden biraz kendi anılarından… Karışık iç içe girmiş düşünceler… Bir inziva mağarası… Yaz sinemaları epey de tenha olur. ("du" "di"eklemek lazım hepsinin sonuna--geçen yaz birçok kere gittim, Avm sineması da olsa, olsun--kimileri büyükçe--) Tek tük birkaç kişi, çoğunu da dalgın düşünceli insanlar gibisinden; o şekil hatırlıyorum. (eski zamanlardakiler yani--film aralarında fuayede başları önlerinde bir şeyler düşünüyorlar, ellerinde sigara--) O ıssızlıkta makine dairesinden makinanın tıkırtısı duyulur. Sigara dumanları… Antalya'ya ilk taşındığımda (27yıl olmuş) yazları, yüksek tavanında, bir sürü pervanenin tıkır tıkır dönüp durduğu bir sinema vardı. (Kapandı hemen ertesi yıl) Çok hoştu. O pervanelerin sesleri… (İskenderiye'de, Kahire'de, Halep'te, Şam'da da öyle pervaneli sinemalara gitmişliğim var) "Koca bir yazı çekirdek içleyerek sinamalarda geçirdim" diye yazmıştı ya bir şiirinde Oktay Rifat. (geçenlerde alıntılamıştım yine) İşte o "koca" yazlar. Onlar duruyor. Yerli yerinde. Sinemalar kayıp.

Çıkış'ı da eklemek lazım. Çıkışı da bambaşka olurdu. Bir rüyadan uyanır gibi birden sıcağın içine adım atarsın. Yeniden. Bir dünyadan tamamen farklı bir diğerine… Bir müddet gözlerin kamaşır. Kısık gözlerle, elinle siper… Güneş hâlâ orada. Gün uzun. Sonra caddenin gölgeli tarafına geçip kalabalığa karışırsın. Rahmetli Atilla İlhan'ın dediği gibi;
"ne yapsam içimde o eski sinemalar" Evet… Hatta geçen seneki sinemalar…
Onlar bile…

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

herkesin keyfi yerinde

oky

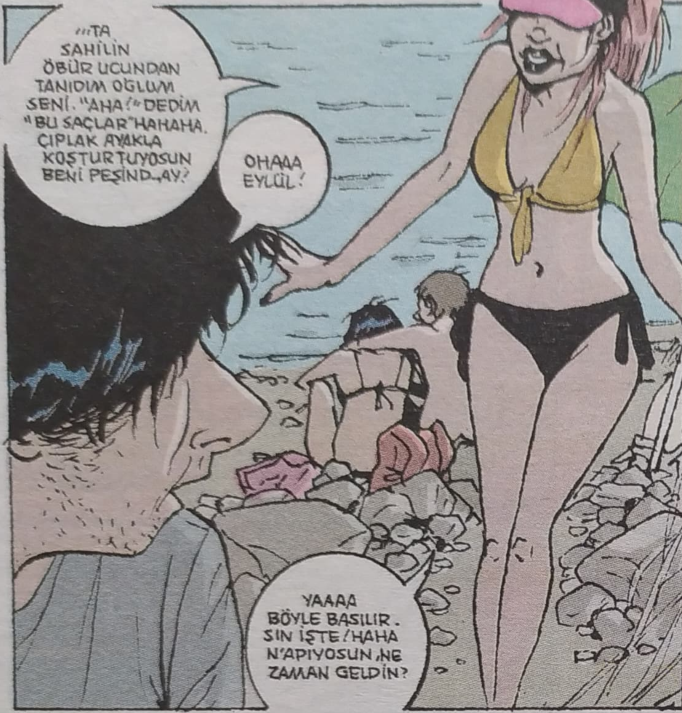

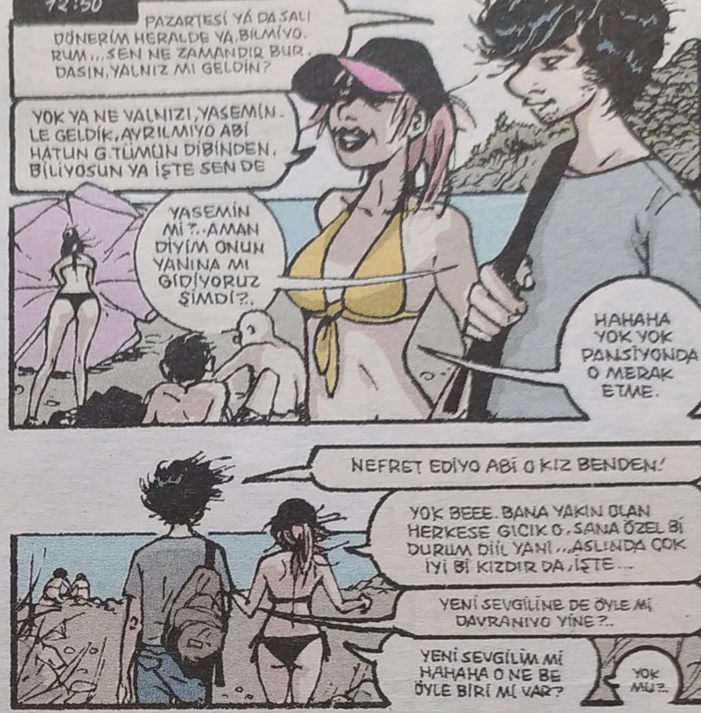

devamı arka sayfada

Çarşamba - 11.30

herkesin keyfi yerinde

oky

22:35.

İNANMIYORUM YA, NİYE BÖYLE OLDU Kİ ŞİMDİ ÇOK SAÇMA, OĞLUM BAK Bİ KIZ ARKADAŞIN VAR DA BANA SÖYLEMİYOSAN VAR YAA.

AHA, İNANMAMIŞ BANA.

YA ONDAN DİİL, ÇOK KÖTÜ HİSSEDE. RİM KENDİMİ YOKSA BİLMİYO MUSUN BENİ... BURAYA GELDİĞİM İÇİN PİŞMAN DİİLİM ONUN İÇİN DEMEDİM İYİ Kİ GELMİŞİM HAHA.

RAHAT OLUR MUSUN LÜTFEN EYLÜL, Bİ KIZ ARKADAŞIM OLSAYDI EMİN OL BÖYL...

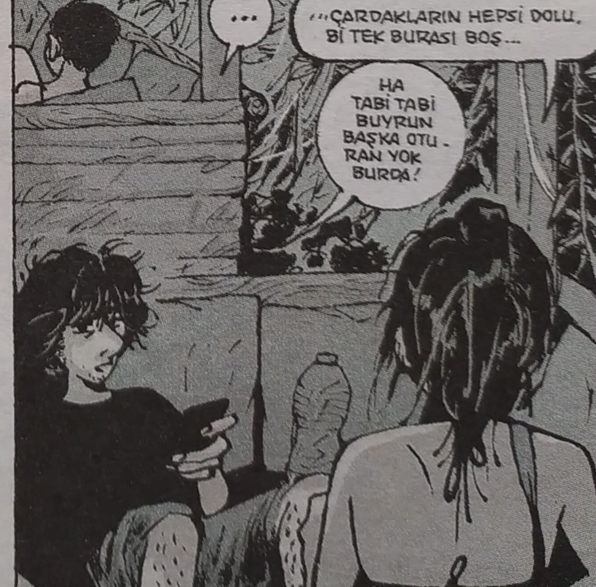
AA GİDİYO MUSUN?

YASEMİN AĞZIMA SIÇCAK. DIŞARI ÇIKACAK. TIK BU AK. ŞAM.

SELAM SÖYLE.

HAHA SÖYLERİM BAK!..

23:40

TAVLA OYNAMAK İSTER MİSİN?

AA SÜPER OLUR.

OLEEY!

22:35.

İNANMIYORUM YA, NİYE BÖYLE OLDU Kİ ŞİMDİ ÇOK SAÇMA, OĞLUM BAK Bİ KIZ ARKADAŞIN VAR DA BANA SÖYLEMİYOSAN VAR YAA.

AHA, İNANMAMIŞ BANA.

YA ONDAN DİİL, ÇOK KÖTÜ HİSSEDE-RİM, KENDİMİ YOKSA BİLMİYO MUSUN BENİ... BURAYA GELDİĞİM İÇİN PİŞMAN DİİLİM ONUN İÇİN DEMEDİM İYİ Kİ GELMİŞİM HAHA.

RAHAT OLUR MUSUN LÜTFEN EYLÜL, Bİ KIZ ARKADAŞIM OLSAYDI EMİN OL BÖYL...

AA GİDİYO MUSUN?

YASEMİN AĞZIMA SIÇCAK, DIŞARI ÇIKACAK-TIK BU AK-ŞAM.

SELAM SÖYLE.

HAHA SÖYLERİM BAK!..

AMAN HA! HAHAHA! Bİ DAHA GÖRÜŞÜR MÜYÜZ PEKİ GİTMEDEN?

23:20.

CANIM NABER? Bİ KAÇ KERE ARADIM AMA ULAŞAMADIM UYUDUN SANIRIM. BEN İYİYİM MERAK ETME, BURASI ÇOK GÜZEL KEŞKE BİRLİKTE GELEBİLSEYMİŞİZ... AŞIRI ÖZLEDİM SENİ SABAH KALKINCA MESAJ AT. HEHE UYUMAYA GİDİYORUM BEN DE SIZIP KALMIŞIM ÇARDAK-TA.

MUAHH MUAHH ÖPÜYORUM HER YERİNDEN MUAHHH!

Bahar

0:35

PARDOON BURDA OTURAN-LAR MI?..

...

...ÇARDAKLARIN HEPSİ DOLU, Bİ TEK BURASI BOŞ...

HA TABİ TABİ BUYRUN BAŞKA OTU-RAN YOK BURDA!

23:40

TAVLA OYNAMAK İSTER MİSİN?

AA SÜPER OLUR.

OLEEY!

Perşembe 09:15

HOOOP BUYRUNUZ EFENİM Bİ ÂDET ZEKİ MÜREN KAPISI!

ÇAT ÇAT!

YALNIZ BAYAA BAYAA İYİYMİŞSİN SEN BU KONUDA ZAR TUTUYO FALAN OLABİLİR MİSİN ACABA?

HİHİHİ İTİRAF ET TAVLA OYNAYA-LIM MI DEDİĞİMDE KIZ TAVLASI OYNIYCAZ SANMIŞTIN Dİ Mİ? BAYILI-YORUM İNSANLARI ŞAŞIRTMAYA.

HAHA BU ARADA HÂLÂ TANIŞMA-DIK EMİR BEN!

MERABA EMİİİR, YAZ!

YAZ MI? AA NE GÜZEL.

YA HEY HAYIR YENİYİM DİYE MAH-SUSTAN KÖTÜ OYNU-YOSUN ANLAMIYORUM SANMA, AYNI POYRAZ GİBİSİN HE SEN DE. KADINLARA KİBAR DAVRANMAK BÖY-LE Bİ Şİ OLMAMA-LI LÜTFEN YANİ ...

HAHAHA YOK VALLA İYİ BİLMİYO-RUM BEN DE.

...POY-RAZ KİM ?..

TIK!

BİRİSİ İŞTE BOŞ VER SEVGİLİM DİİL AMA ONU SÖYLİYİM, SEVGİLİ OLMAYA İNANMAM ZATEN BEN DE GEL DE POYRAZ'A ANLAT BUNU, VAY EFEN-DİM NİYE ÇOK YAKIN ARKADAŞMIŞIZ O ZAMAN...

OF ÇOK FENAY-MIŞ!

ÇOOOK... NASI HYPELAN-MIŞŞA ARTIK BANA ZAMANINDA GÖZÜ BAŞKA HİÇ Bİ Şİ GÖRMÜYO ANLA-TABİLİYO MUYUM?

EVET EVET.

TUKU!

11:30

... ÖYLE KLASİK İÇ ÇAMAŞIRLA-RI CANLANMASIN AMA GÖZÜN-DE, DAHA ÇOK SADOMAZO GİBİ AMA ÖYLE ÇOK TA SEKS ÇAĞ-RIŞTIRMAYANI...

SEN Mİ YAPIYOSUN TASARIM-LARINI?

HİHİ! FİNANS AYARLAR AYARLAMAZ KÜÇÜK Bİ DÜKKANLA BAŞLA-MAK İSTİYORUM... "SUMMER COLLECTION" MARKA OLACAĞIMA EMİN GİBİYİM HATTA ŞİMDİ-DEN...

MERAK ETTİM BAYAA ÇİZİMLE-RİNİ!

NE BİLEYİM OĞLUM NASI OLDU ÖYLE BİR-DENBİRE HİÇ ANLAMADIM, ÖYLE SARHOŞ FALAN DA DİİLDİK YANİ... DURDUK YERE İŞ ALDIM BAŞIMA YA, NAPCAM ŞİMDİ HİÇ BİLMİYORUM.

LAN NE N'APÇAN, ESKİ SEVGİLİN-LE TATİLDE KARŞILAŞIP TAKILMIŞ-SINIZ İŞTE N'OLCAK TADINI ÇIKAR SONRADAN ARIZA ÇIKARACAK Bİ TİP DİİL ZATEN EYLÜL...

YA NE BİLİYİM MİNA KOYİM, BU OLAY Bİ ŞEKİLDE BAHARIN KULA-ĞINA GİDERSE ÇOK FECİ SKİ TUTARIM!..

NERDEN DUYCAK OĞLUM BAHAR!..

devamı arka sayfada

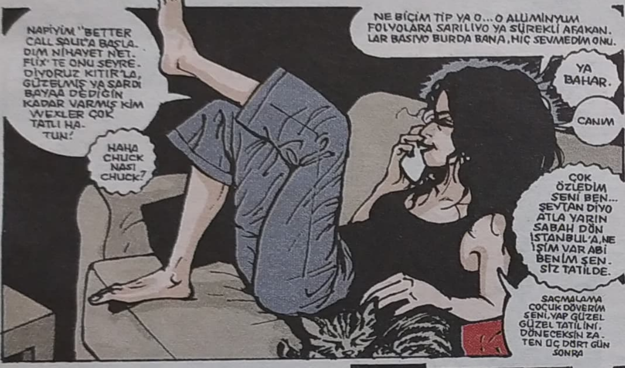

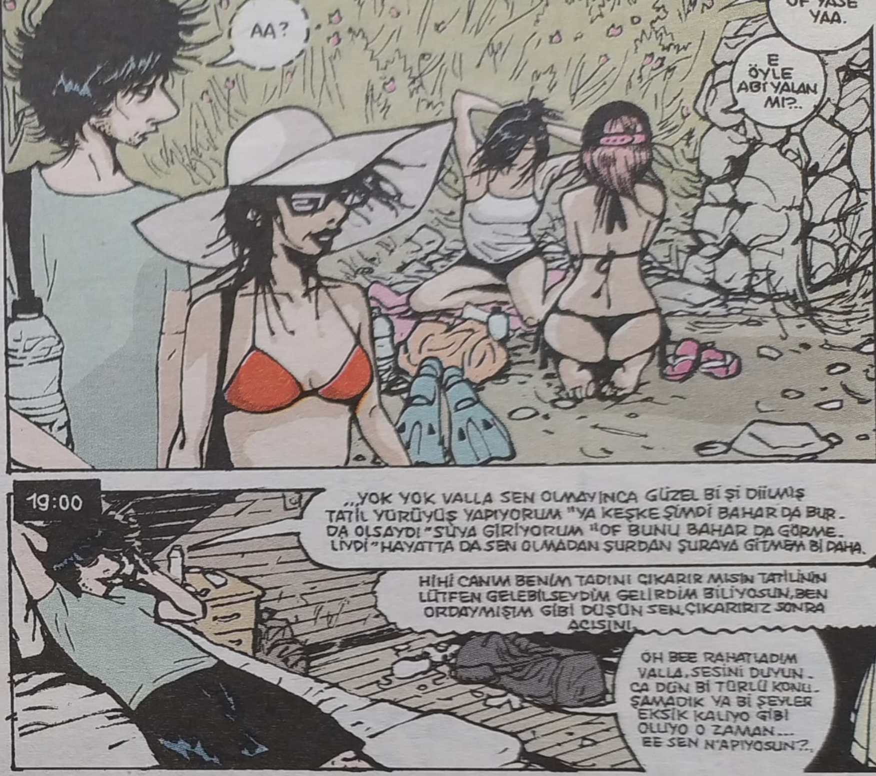

devamı haftaya

OĞLUM ÇOK FENA SUÇLULUK DUYUYORUM LAN KIRK YILIN BAŞI DOĞRU DÜZGÜN Bİ İLİŞKİM OLDU ONDA DA İLK TEK BAŞIMA TATİL DE GİDİP BAŞKA Bİ KIZLA BİRLİKTE OLDUM.
BAŞKA Bİ KIZ DEDİĞİN ESKİ MANİTAN OĞLUM SAYILMAZ O HAHAHA!
LAN YRAK YRAK KONUŞMA NASI SAYILMAZ DAHA BİLE KÖTÜ HATTA.
DUR LAN DUR ŞU ÖBÜR KIZI ANLAT BİRAZ DAHA, NASI TİP DİREK Mİ GELİP SORDU ÖYLE TAVLA OYNAYALIM DİYE?
NE BİLİYİM MINA KOYİM BİRAZ FAZLA ENERJİK KAFAMI SKTİ SABAHTAN BERİ SAHİLE İNENE KADAR NEFES ALMADAN KONUŞTU OĞLUM, Bİ SANİYE BİLE SUSMADI.

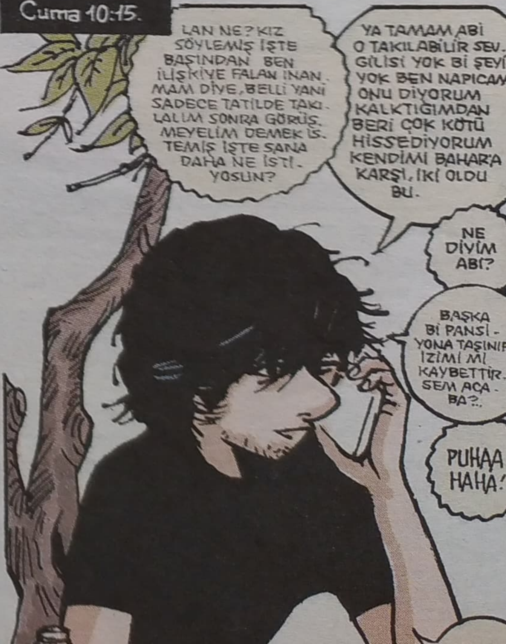

OHA BİRLİKTE Mİ GİTTİNİZ Bİ DE DENİZE? TAMAMMIŞ ABİ O ZAMAN BU İŞ!..
LAN SALAK SALAK KONUŞMA BEN NE DİYORUM SEN NE DİYOSUN YA. HAYATTA YAPMAM BAHAR'A BUNU Bİ DAHA, BU AK ŞAMDAN İTİBAREN EN FAZLA "MERABA, MERABA" DAHA FAZLASI İMKANSIZ YANİ.
AHAHA HAHA.
NE GÜLÜYOSUN OĞL... ASKTİR ÇIKTI DENİZDEN GELİ. YO, HADİ SONRA ARARIM BEN SENİ.

15:30
AKŞAM YEMEKTEN SONRA RÖVANŞ? DÜN AKŞAM YENİ TANIŞTIK DİYE İNSAFLI DAVRANDIM ROCKY HİÇ SAYI VERMİYCEM BU SEFER.
İNSAFLI HALİN MİYDİ O?
SENİN ODA DAMI BENİMKİ DE Mİ?
...
ETRAFTA İNSANLAR VARKEN RAHAT EDEMİYORUM KÜFÜRLÜ KONUŞMAM LAZIM BENİM TAVLA OYNARKEN!
HAHA TAMAM BENDE O ZAMAN.

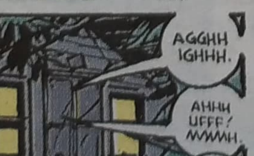

AA?
HAHAHA ÖF YASE YAA.
E ÖYLE ABİ YALAN MI?..
19:00
...YOK YOK VALLA SEN OLMAYINCA GÜZEL Bİ Şİ DİİLMİŞ TATİL YÜRÜYÜŞ YAPIYORUM "YA KEŞKE ŞİMDİ BAHAR DA BURDA OLSAYDI" SUYA GİRİYORUM "OF BUNU BAHAR DA GÖRMELİYDİ" HAYATTA DA SEN OLMADAN ŞURDAN ŞURAYA GİTMEM Bİ DAHA.
HİHİ CANIM BENİM TADINI ÇIKARIR MISIN TATİLİNİN LÜTFEN GELEBİLSEYDİM GELİRDİM BİLİYOSUN, BEN ORDAYMIŞIM GİBİ DÜŞÜN SEN, ÇIKARIRIZ SONRA ACISINI.
OH BEE RAHATLADIM VALLA, SESİNİ DUYUNCA DÜN Bİ TÜRLÜ KONUŞAMADIK YA Bİ ŞEYLER EKSİK KALIYO GİBİ OLUYO O ZAMAN... EE SEN N'APIYOSUN?

NE BİÇİM TİP YA O... O ALÜMİNYUM FOLYOLARA SARILIYO YA SÜREKLİ AFAKANLAR BASIYO BURDA BANA, HİÇ SEVMEDİM ONU.
NAPİYİM "BETTER CALL SAUL"A BAŞLADIM NİHAYET NETFLIX'TE ONU SEYREDİYORUZ KITIR'LA, GÜZELMİŞ YA SARDI BAYAA DEDİĞİN KADAR VARMIŞ KİM WEXLER ÇOK TATLI HATUN!
YA BAHAR.
CANIM
HAHA CHUCK NASI CHUCK?
ÇOK ÖZLEDİM SENİ BEN... ŞEYTAN DİYO ATLA YARIN SABAH DÖN İSTANBUL'A, NE İŞİM VAR ABİ BENİM SENSİZ TATİLDE.
SAÇMALAMA ÇOCUK DÖVERİM SENİ, YAP GÜZEL GÜZEL TATİLİNİ, DÖNECEKSİN ZATEN ÜÇ DÖRT GÜN SONRA

BİLİYORUM BİLİYORUM YANLIŞ Bİ FİKRE KAPILMAMI İSTEMİYOSUN SEVGİLİ OLMAYA İNANMAZSIN ÇÜNKÜ SEN, MERAK ETME BEN DE ÖYLEYİM.
YA ŞEY ÜF NASIL SÖYLİYCEM BİLEMİYORUM ŞİMDİ BÖYLE YATTIK DİYE ŞEY DÜŞÜNMENİ İSTEMEM... EEHMM.
HAHA "GOOD ANAKIN GOOOD"
VAAY SEVİYO MUSUN STAR WARS'U?
BAK BU KİM BU?.. "KIHHI KÖHH" CENIRILL KENOBİİ..!"
OHA GRIEVOUS!

Cuma 10:15.
LAN NE? KIZ SÖYLEMİŞ İŞTE BAŞINDAN BEN İLİŞKİYE FALAN İNANMAM DİYE, BELLİ YANİ SADECE TATİLDE TAKILALIM SONRA GÖRÜŞMEYELİM DEMEK İSTEMİŞ İŞTE SANA DAHA NE İSTİYOSUN?
YA TAMAM ABİ O TAKILABİLİR SEVGİLİSİ YOK Bİ ŞEYİ YOK BEN NAPICAM ONU DİYORUM KALKTIĞIMDAN BERİ ÇOK KÖTÜ HİSSEDİYORUM KENDİMİ BAHAR'A KARŞI, İKİ OLDU BU.
NE DİYİM ABİ?
BAŞKA Bİ PANSİYONA TAŞINIP İZİMİ MI KAYBETTİRSEM ACABA?..
PUHAA HAHA!

...BENİM YERİME DE EĞLEN HATTA!
YA TABİİ

23:15.
AGGHH IGHHH.
AHHH UFFF! MMMH.

HAHA.

AŞKTIR ÇIKTI DENİZDEN GELİ- YO, HADİ SORA ARARIM BEN SENİ.

NAPİYİM "BETTER CALL SAUL"A BAŞLA- DIM NİHAYET NET- FLİX'TE ONU SEYRE- DİYORUZ KITIR'LA, GÜZELMİŞ YA SARDI BAYAA DEDİĞİN KADAR VARMIŞ KİM WEXLER ÇOK TATLI HA- TUN!

HAHA CHUCK NASI CHUCK?

NE BİÇİM TİP YA O... O ALUMİNYUM FOLYOLARA SARILIYO YA SÜREKLİ AFAKAN- LAR BASIYO BURDA BANA, HİÇ SEVMEDİM ONU.

YA BAHAR.

CANIM

ÇOK ÖZLEDİM SENİ BEN... ŞEYTAN DİYO ATLA YARIN SABAH DÖN İSTANBUL'A, NE İŞİM VAR ABİ BENİM SEN- SİZ TATİLDE.

SAÇMALAMA ÇOCUK DÖVERİM SENİ, YAP GÜZEL GÜZEL TATİLİNİ, DÖNECEKSİN ZA- TEN ÜÇ DÖRT GÜN SONRA

...BENİM YERİME DE EĞLEN HATTA!

YA... TABİİ Kİ...

23:15.

AGGHH IGHHH.

AHHH UFFF! MMMH.

GIRÇ GIRÇ GIRÇ!

YA ŞEY ÜF NASIL SÖYLİYİM, CEM BİLEMİYO- RUM ŞİMDİ BÖYLE YATTIK DİYE ŞEY DÜŞÜNMEN İSTEMEM... BEHMM.

BİLİYORUM BİLİYORUM YAN- LIŞ Bİ FİKRE KAPIL- MAMI İSTEMİYOSUN SEVGİLİ OLMAYA İNANMIŞSIN ÇÜN- KÜ SEN, MERAK ETME BEN DE ÖYLEYİM.

HAHA "GOOD ANAKIN GOOD"

VAAY SEVİYO MUSUN STAR WARS'U?

BAK BU KİM BU? "KIHH KÖHH CENİRILL KENOBİİ..."

OHA GRİEVOUS! AYNISI OLDU YA!

SİGARA YÜZÜNDEN GIRT- LAK AMELİYATI OL- MUŞ AMCAM GİBİ KONUŞUYO AYNI ÇOK SEVİYORUM.

AHAHA HAHA!

Cuma 10:45.

LAN NE? KIZ SÖYLEMİŞ İŞTE BAŞINDAN, BEN İLİŞKİYE FALAN İNAN- MAM DİYE, BELLİ YANİ SADECE TATİLDE TAKI- LALIM SONRA GÖRÜŞ- MEYELİM DEMEK İS- TEMİŞ İŞTE SANA DAHA NE İSTİ- YOSUN?

YA TAMAM ABİ O TAKILABİLİR SEV- GİLİSİ YOK Bİ ŞEYİ YOK BEN NAPICAM ONU DİYORUM KALKTIĞIMDAN BERİ ÇOK KÖTÜ HİSSEDİYORUM KENDİMİ BAHARA KARŞI, İKİ OLDU BU.

NE DİYİM ABİ?

BAŞKA Bİ PANSİ- YONA TAŞINIP İZİMİ Mİ KAYBETTİR- SEM ACA- BA?

PUHAA HAHA!

VAY SOKUCAM ŞU GÜLME NE YA!

İKİ GÜNDE İKİ AYRI KIZLA TAKILMIŞSIN HÂLÂ N'APCAM BEN DİYOSUN. OLAN OLMUŞ OĞLUM ZATEN OLACAĞINA BIRAK BİRAZ RAHAT OL.

YOK ABİ OLAMIYORUM BEN RAHAT FALAN İKİSİNE DE MESAFEYİ KOYUCAM BUGÜN. "HADİ BİRLİKTE Bİ ŞEY YAPALIM" DEDİKLERİNDE "HAYIR" DİYEBİLMELİYİM YANİ ÇOK SIKILDIM BU DURUMDAN

NE DİYİM ABİ ...

BİŞEY DEME MİNA KOYİM YÜKSEK SESLE DÜŞÜNÜYORUM BEN.

AA HEEY ROCKY.

HA? HADİ MORUK SONRA KONU- ŞURUZ KAHVE ALICAM BEN ...

GÜNAYDIIIIN ERKENCİSİN BAYAA? KAHVALTIDAN SONRA TEKRAR UYU- MAYI DÜŞÜNÜYODUM AMA UYUMA- YABİLİRİM DE YANİ...Hİ?..

...HANGİ ATRAKSİYONA GİRİYORUZ BU- GÜN? TAVLA? PİNPON? DENİZ?

11:30

AIHHH AIHH AIHH...

HUHH HUHH HUH!

14:25

KARADE- NİZ'DE GEMİ- LERİN Mİ BATTI OĞLUM, BU NE SURAT?

14:40

YASEMİN NERDE? DÜN DENİZDE GÖR- DÜM İKİNİZİ. ÜÇ BUÇUK ATTIM BENİ GÖRCEK DİYE.

KIHHKH YASE DÜN AKŞAM Bİ ÇOCUKLA TANIŞ- TI MEŞGUL ŞU AN AKŞAMA KADAR ODADAN ÇIKACAK- LARINI SANMI- YORUM.

HAAA, İYİ BARİ, RAHATIZ O ZAMAN BUGÜN.

BENCE DE!...

devamı haftaya

CENGİZ ÜSTÜN

MACERAYI SEVEN ADAM

M.S.A. Korona günleri başlamadan bir oğlu olduğunu öğrenir.

Yavrım ...

... Ka- nım- dan.

Ca- nımdan ...

... Bir parça lan o! Oğlum!

Anne beni bir adam takip ediyordu? Kabarık saçlı böyle.

Macerayı Seven Adam.

Kim?! Kim! O babalık mı?!

Şş! Öyle deme DNA testi mahkemece onaylandı! Biolojik baban o senin.

Skicem onun biolojisini, bunca zaman nerelerdeymiş!..

TİLİ LİLİ

ALO! Antalya'ya mı geldin Macerayı Seven Adam!?

Konuşmamız lazım.

E konuş ...

Yüz yüze.

Akşam yemeğine gel! Evin konumunu atarım sana! O.K! BAAY!

OHA! Anne 15 yıldır görüşmediğin adamı eve mi davet ediyorsun?

2 aydır nafakanı yatırıyor Toybars. Tanışmanız lazım!

HOMUR HOMUR.

Toybars baksana ev diye şu an ki konumu paylaşmışım galiba!

Bakiim ... Evet 1 saat paylaşılacak diyor. Sil git sin bence.

... Konum monum da atma şuna ya!!!

İyi tamam ne bağırıyorsun!

Selamun Aleyke!

?!

Şeyma kaçak geldim İstanbul'dan şehirden çıkış yasaktı! Bi kamyonun damperinde geldim, perişanım. HOF! HOF! Geliyorum!..

Teknemiz- den uzak dur!

ÇIPI! ÇIPI! ÇIPI!

20 yaş altına sokağa çıkma yasağı yok mu?

Var ama macerayı seviyorum! AHA KÖPEKBALIĞI!..

KUP

IN! IN! IN!.. INN!..

HAN NERDE!

Evladım sakin ol!

Babana sosyal mesafeden de olsa bir merhaba de!

GEL! GEL!

SVISS!

LAN!..

Demek o kancayla beynimi patlatmayı düşünüyorsun senin soğuk bi duş alman lazım! YÜRÜ!

AĞH!

ÇAT!

Yanınızda olmalıyım, oğlum babasız büyümemeli...

Harika görünüyorsun.

İMDAAT KÖPEK BALIĞI!

KİKİRİKİ!

Fiyuf! Korkudan denize sıçtım!

FİYUP!

Hasktir kaka su yüzüne çıkıyor, batmıyor! Bakmayın!

KİKİ! KİKİ!

HA! HA! HA!

Bitti

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 22 TEMMUZ 2020 | Sayı: 671

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL. **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM
En kelmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet: ORTAM KAFADA TİLKİLER SENARYOYA ODAKLANMAK ÜZERE YİNE TEZGAHIN BAŞINA OTURMUŞTUR

SEN MİSİN ELEMANI KIŞKIRTAN, BU AGRESİF ÇIKIŞI YANGINI KÖRÜKLEMİŞ, ELEMANIN DESİBELİ İYİCENE KÖKLEMESİNE SEBEP OLMUŞTUR.

